

CURIERUL ADVENTIST

APRILIE 2023: ELLEN G. WHITE DESPRE EMPATIE +
MISIUNEA PRIN CARTE - O PROVOCARE TOT MAI MARE +
A DOUA ȘANSĂ + POCĂINȚA ADEVĂRATĂ, O CONTINUĂ
SCHIMBARE A MODULUI DE GÂNDIRE + TĂCERI ÎN SFINTELE
SCRIPTURI + TIPOLOGIA ÎMPĂRAȚILOR PĂGÂNI: BELȘAȚAR

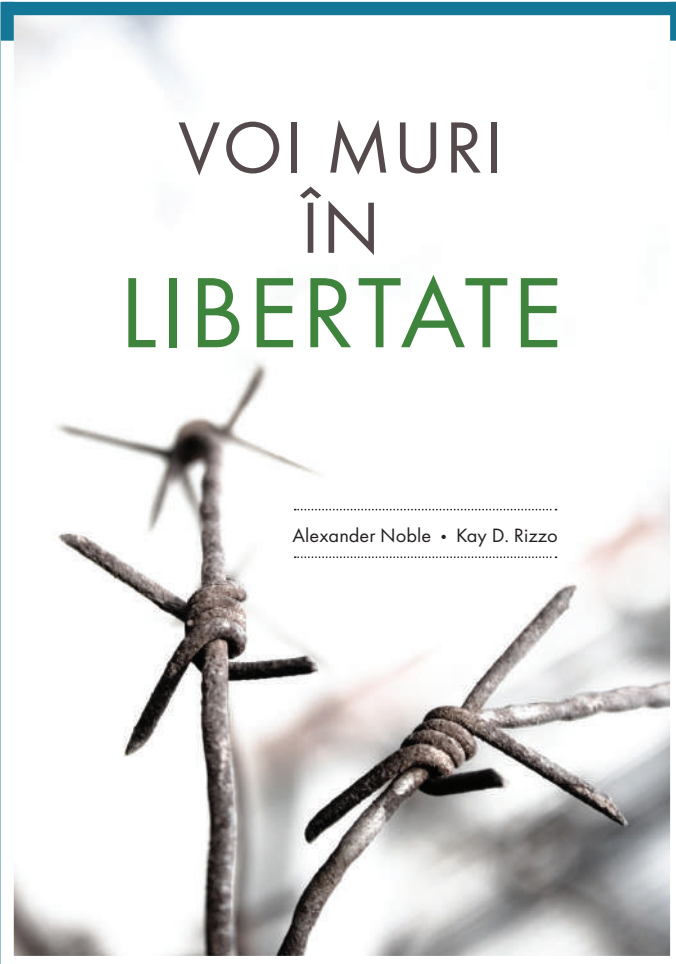
REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

*Libertatea religioasă și
transmiterea identității noastre*

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

VOI MURI ÎN LIBERTATE

Alexander Noble • Kay D. Rizzo

În 26 iunie 1984, un om de culoare pășea pe aeroportul din Washington. Deși lucrul acesta se întâmpla în fiecare zi, de data aceasta era ceva cu totul neobișnuit, era puterea lui Dumnezeu în acțiune.

Cu 22 de ani înainte, pe 20 martie 1962, acest bărbat a ajuns în închisorile din Cuba lui Castro. Era Alexander Noble. Pe când ținea o predică despre păcat, agenții dictatorului au interpretat mențiunea lui cu privire la lupta dintre Lucifer și Dumnezeu ca fiind o referire indirectă la regimul lui Castro. Un avocat, pe care Noble nu-l întâlnise niciodată înainte, l-a declarat vinovat de a fi atentat la viața președintelui țării.

Din celula sa, Noble a continuat să câștige suflete pentru Dumnezeu în cele mai violente închisori ale lumii, inclusiv în insula Pinilor.

Tom White, director la Vocea Martirilor din SUA, care a petrecut el însuși 17 ani în închisorile din Cuba, l-a descris pe Alexander Noble ca fiind „un om cu pielea neagră, dar cu un zâmbet luminos ca soarele”. Zâmbetul lui era zâmbetul unei profunde bucurii, bucurie izvorâtă din suferințele îndurate împreună cu Hristos și pentru Numele Său.

Acest zâmbet nu s-a șters de pe fața lui și dragostea sa pentru semenii săi nu a dispărut. În timpul acelor ani lungi, el și-a repetat iar și iar un gând: „Voi muri în libertate!”, gând care, ulterior, a devenit și titlul cărții sale autobiografice.

Alexander Noble a murit în 20 iulie 2002, într-adevăr liber, după ce a părăsit timp de 15 ani diverse biserici din lume.

MESAJUL PREȘEDINTELUI – 3 MARTIE 2023

Stimați credincioși, dragi prieteni,

Lumina strălucitoare a mesajului celor trei îngeri sfinți, din mijlocul cărții Apocalipsa, să vă însoțească în acest Sabat cu bucurie și să fie pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.

În mesajul de azi, vă relatez noutăți despre voluntariatul adventist în Turcia și Ucraina și vă prezint programul de vizită al secretarului Conferinței Generale în țara noastră.

Săptămâna trecută m-am întors din Spania, după câteva zile petrecute în Madrid, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Efes, o comunitate caldă, de limbă română. Frații noștri de credință care trăiesc ca străini împărțiați prin țările lumii s-au arătat foarte interesați de ceea ce se întâmplă acasă, în România, și vă trimit salutări alese.

Sabatul trecut, profesori universitari, doctori, directori ai Departamentului Sănătate, medici, pastori și o parte din familiile acestora au alcătuit un grup de lucru la Brașov, pentru a stabili calendarul evanghelizărilor din toamna anului 2023. După-amiază, la sesiunea de planificare, s-au alăturat președinții și alți membri ai Comitetului Executiv al Uniunii. Urmează „Anul Sănătății” în Biserica Adventistă. Deja sunt programate 12 campanii mari în orașele țării. Sub îngrijirea comitetului științific al departamentului se vor publica materiale cu specific pentru folosul bisericii. Fac un apel către miile de cadre medicale adventiste ca, în funcție de preferința personală, să-și înscrie informațiile profesionale în baza de date a departamentului, pentru ca, uniți, împreună, să aducem vindecare în societate.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor a reușit să trimită cu succes primul convoi umanitar în Turcia. Sub escorta poliției turce și cu autorizații speciale, o delegație condusă de pastorul Robert Georgescu, directorul ADRA România, a văzut de la fața locului dimensiunile calamității. Am fost informați că niciun membru adventist din Turcia nu a decedat în dezastru. Sâmbătă, 11 martie 2023, în bisericile noastre strângem fonduri pentru a reduce suferința teribilă a familiilor afectate. Colecta va ajuta victimele din Turcia și Siria, în semn de compasiune creștină, pentru restabilirea condițiilor de viață în zonele distruse.

Voluntari și reprezentanți adventiști de ziua a șaptea români și ucraineni și-au dat mâna când convoiul umanitar nr. 72 a ajuns la destinație în Ucraina, duminică trecută, 26 februarie. S-a împlinit un an de când am trecut prima dată frontiera pentru intervenții umanitare. Opt președinți de conferințe și președintele Uniunii Ucrainene ne-au așteptat să ne întâmpine. Ca de fiecare dată, frații noștri greu încercați ne-au primit cu masa pusă. Orașul Cernăuți, deși nu este afectat de bombardamentele războiului, nu seamănă cu niciunul pe care îl știm; e izbitor să nu vezi pe stradă bărbați sub 60 de ani, oricât de mult ai căuta. Cu siguranță ne vom întoarce la Cernăuți. Primiți, vă rog, din partea fraților noștri, mulțumiri emoționante!

Ieri, 2 martie, sala de conferințe a Centrului Educațional Adventist din Stupini s-a redeschis după o perioadă de trei ani. Pentru prima dată în România, pastorul de origine braziliană Erton Köhler, secretar executiv al Conferinței Generale, s-a adresat celor șapte comitete executive ale Bi-

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu

Mesajul președintelui – 3 martie 2023

5 Libertate religioasă

Dragoș Mușat

Dănuț Obăgeanu

Mugurel Asaftei

Mădălin Avrămescu

Niță Petre-Daniel

Beniamin Anca

Mihai Miron

Libertatea religioasă

și transmiterea identității noastre

13 ASUP

Ionuț George Irimiță

Scrisoare de la un deținut

14 Info

3,5% impozit/instituții

16 Universitatea Adventus

Emanuel Sălăgean

Misiune cu empatie (II)

Ellen G. White despre empatie

18 Colportaj

Laura Vațe

Misiunea prin carte –

o provocare tot mai mare

20 Spiritual

Dan Constantinescu

A doua șansă

22 Psihologie creștină

Liviu Văduva

Pocăința adevărată, o continuă schimbare

a modului de gândire

24 Reflecții

Ștefan Radu

Tăceri în Sfintele Scripturi

27 La odihnă

28 Hermeneutică

Daniel Olariu

Tipologia împăraților păgâni: Belșatar

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

sericii Adventiste din România. Am descoperit un lider puternic și preocupat de înaintarea misiunii adventiste.

Pastorul Köhler a fost însoțit de secretarul Diviziei Intereuropene, pastorul Magyarosi Barna. O să redau câteva idei din prezentările susținute dimineață și după-amiază. „Noi, bisericile adventiste de ziua a șaptea de pretutindeni” – spune pastorul Köhler – „nu suntem doar o organizație, ci avem o misiune. Atunci când structurile noastre nu sunt orientate spre misiune, este ca și când am ascunde medicamentele unui pacient care are nevoie de ele. Misiunea trebuie să se vadă în toate departamentele noastre, pentru că ea este prioritară. Misiunea e o minune, dar pastorii consacrați, care muncesc mult, indiferent de context, fac diferența.”

Pastorul Köhler ne-a invitat să ne arătăm responsabili față de marile orașe ale lumii în care credința noastră nu este cunoscută. Am fost chemați să fim vocea lui Dumnezeu, nu ecoul culturii în care trăim, la fel cum uleiul stă în apă, dar nu se dizolvă în ea. Dacă fiecare ne facem partea, Dumnezeu va multiplica rezultatul. Iar Dumnezeu Se bucură chiar și de cel mai mic rezultat,

pentru că în cer e multă bucurie pentru un singur păcătos care se pocăiește.

Pastorul Erton Köhler vizitează astăzi, vineri, Universitatea Adventus, Editura Viață și Sănătate, sediul Uniunii de Conferințe și Centrul Media Adventist. La începutul Sabatului îl veți putea urmări la Speranța TV, de la ora 20:00, într-o ediție specială. În ziua de Sabat, mai mulți slujbași și misionari din toată țara vor avea privilegiul să îl asculte la Stupini, Brașov.

Departamentele Uniunii de Conferințe au formulat o invitație și au afișat condițiile de participare la Școala Misionară de la Stupini. În perioada 18-21 mai 2023 sunt cursuri și instruiri pentru echiparea celor ce doresc să lucreze în prima linie de misiune directă pentru Domnul. Pentru detalii și înscriere, accesați pagina evenimentului!

În încheiere, vă invit să Îl binecuvântăm pe Domnul Dumnezeu, Cel „care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și [...] a dat suflare celor ce-l locuiesc” (Isaia 42:5):

„Fie Numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac! De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat!” (Psalmii 113:2,3) ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe

**FAC UN APEL
CĂTRE MIILE DE
CADRE MEDICALE
ADVENTISTE
CA, ÎN FUNCȚIE
DE PREFERINȚA
PERSONALĂ,
SĂ-ȘI ÎNSCRIE
INFORMAȚIILE
PROFESIONALE ÎN
BAZA DE DATE
A DEPARTA-
MENTULUI.**

DUMINICĂ ÎMPREUNĂ

cu Lavinia Ștefan

Mottoul emisiunii este: „Întoarce-te la faptele dintâi ale dragostei tale!” și își propune să ne reamintească de momentele îndrăgostirii de partenerul de viață, să renască bucuria iubirii, să promoveze valorile care dau trăinicie familiei, să consolideze relațiile și să traseze direcția unei educații sănătoase copiilor noștri. Împreună suntem o forță și vrem să fim o binecuvântare!

Duminică, ora 16:00

LIBERTATEA RELIGIOASĂ ȘI TRANSMITEREA IDENTITĂȚII NOASTRE

Interviu cu directorii Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă de la nivelul Uniunii și al Conferințelor

1. Care sunt principalele provocări pe care le observați la adresa libertății religioase?
2. Care este relația dintre libertatea religioasă și libertatea de expresie?
3. Ce experiențe pozitive ați avut în activitatea din anul trecut?
4. Care sunt lucrurile care vă îngrijorează cel mai mult pentru viitor?
5. Ce ar trebui să facem atunci când simțim că suntem discriminați din motive religioase?

1. Perioada pe care o traversăm este una provocatoare pentru libertatea religioasă. Pe de-o parte, pentru mulți dintre noi este o perioadă liniștită în care, cu ajutorul Domnului, ne putem trăi credința în pace, fără să fim urmăriți sau persecutați. Pe de altă parte, asistăm și la anumite tendințe care pot oricând să degenereze într-o limitare drastică a drepturilor și libertăților noastre religioase. Chiar și în țara noastră, prejudecățile, lipsa respectului sau a înțelegerii îi fac pe mulți să sufere pentru decizia lor de a rămâne credincioși principiilor Bibliei. În aceste situații, de obicei provocarea cea mai mare este legată de păzirea Sabatului începând de vineri seara de la apusul soarelui. Nu ar trebui să uităm niciodată să îi amintim în rugăciunile noastre pe cei care suferă pentru credința lor fie acasă, fie la școală, fie la locul de muncă sau în altă parte.

2. Trebuie să spunem că, deși sunt foarte legate între ele, totuși cele două nu sunt sinonime. Mulți oameni au curajul să vorbească despre teme pe care le consideră presante și importante, iar unii dintre ei sunt dispuși chiar să fie condamnați pentru convingerile lor fără să facă asta în numele religiei sau pentru onoarea lui Dumnezeu. Libertatea religioasă nu înseamnă să spunem orice ne trece prin cap despre oricine, ci este o provocare de a vorbi cu rost pentru slava lui Dumnezeu și spre cultivarea unității între frații de credință.

3. Lucrarea în domeniul libertății religioase presupune existența unor experiențe atât pozitive, cât și negative. De obicei, aspectele pozitive sunt uitate și sunt reținute doar provocările. Reluarea conferințelor științifice pe teme întrerupte sau trecute pe platforma Zoom din cauza pandemiei este un aspect pozitiv. Unele rezolvări, în

cazuri punctuale, cum ar fi: păzirea Sabatului, olimpiadele de religie, examenele în Sabat, cât și aspecte legate de discriminare, pot fi considerate aspecte pozitive. Provocările sunt mari, începând de la un creștinism practic, continuând cu acest aspect al libertății religioase și cu exprimarea foarte clară în public a identității adventiste, ca instituție. Cred că în următoarea perioadă afirmarea identității noastre va reprezenta principala provocare a bisericii și a Departamentului de Libertate Religioasă.

4. Este foarte bine să ne facem planuri misionare îndrăznețe în ciuda temerilor pe care le putem avea cu privire la viitor. Evenimentele din ultimii ani ne-au dovedit că multe dintre drepturile și libertățile pe care le avem pot să ne fie luate și nu neapărat din motive religioase. Observăm la nivel mondial o creștere a bisericilor creștine în zonele unde creștinismul este interzis și o scădere a numărului de credincioși acolo unde creștinii se bucură de drepturi. Astăzi, cuvântul de ordine este nesiguranța. Viitorul este nesigur, dar știm că avem un Dumnezeu care este stăpân peste prezent și viitor. Trebuie să facem tot ce depinde de noi ca schimbările neașteptate care vor veni să nu ne găsească nepregătiți.

5. Cred că primul lucru pe care trebuie să îl facem este să cerem înțelepciune de la Dumnezeu ca să știm cum să procedăm. Cred că la început, ar trebui să vorbim, să spunem că ne simțim discriminați. Mulți poate că nici nu își dau seama că fac lucrul acesta. Vă încurajez apoi să vorbiți cu pastorul și cu responsabilul Departamentului Libertate Religioasă din cadrul conferinței din care faceți parte și împreună să alegeți cea mai bună metodă

de lucru. Situațiile sunt din ce în ce mai dificile, dar cu înțelepciune putem găsi soluțiile cele mai bune pentru cazul nostru. Deocamdată există în țara noastră libertate religioasă și, cât o avem, cred că trebuie să ne bucurăm de ea atât noi, cât și cei care poate nu au curajul să vorbească pentru ei. ■

Dragoș Mușat – Uniunea de Conferințe

1. O provocare la care ne gândim mai puțin este cea a deprinderii de a recunoaște și respecta libertatea celor de lângă noi. Atât a celor din afara bisericii noastre, cât și a celor din interior. Aproape fără să conștientizăm fenomenul, suntem destul de restrictivi în privința libertății celor din jur. Ne percepem valorile noastre morale ca etalon incontestabil și suntem înclinați să le impunem. Avem aceeași atitudine observată de mii de ani în religiile monoteiste; credem că principiile date de Dumnezeu, așa cum le înțelegem noi, sunt obligatorii pentru toți oamenii și ne considerăm a fi datori să le propovăduim destul de invaziv și să le impunem ca norme sociale absolute. Cel mai ușor de observat acest fenomen este acolo unde avem o anumită putere. Direct proporțională cu puterea de care dispunem este și aplicarea constrângerii asupra celor din jur. Aproape că nu admitem să fie recunoscută și respectată libertatea religioasă a fiecăruia în situațiile în care avem putere asupra celorlalți. Și în aceasta constă testul: să avem puterea, dar să nu o folosim pentru a anula sau a restrânge libertatea religioasă a celor din jur. Trebuie să învățăm să rămânem în limitele corectitudinii morale. Să nu căutăm să impunem ceea ce credem, indiferent cât de siguri suntem de corectitudinea credinței noastre.

O altă provocare care se preconizează în viitorul nu prea îndepărtat provine din felul în care societatea percepe religia. Lumea occidentală s-a delimitat de credința în existența lui Dumnezeu. Religia este percepută doar ca o reminiscență culturală. În acest context, libertatea religioasă este înțeleasă ca o formă de respect față de istoria și cultura unor entități sociale. Și cei care beneficiază de această libertate sunt extrem de flexibili în convingerile și în comportamentul lor religios. Când aceste convingeri și comportamente religioase nu mai sunt flexibile, ci se prezintă ca axiome morale de la care o biserică nu admite nicio abatere, atunci o astfel de biserică este considerată ca generatoare de manifestări fanatice, iar libertatea religioasă acordată în astfel de situații va putea fi regândită și redefinită. Situația se complică și mai mult în cazul în care o biserică nu este doar percepută ca fanatică, ci chiar este fanatică. Și fanatismul manifestat de unele bi-

serici sau de unii credincioși va genera restricții pentru întreg creștinismul. Trebuie să ne pregătim să acționăm cu înțelepciune când va sosi ceasul acestor lucruri.

2. Atâta timp cât religia cuiva este o trăire strict personală și nu se intersectează în niciun fel cu cei din jur, aceasta nu va produce nicio reacție de împotrivire. Nu ni se interzice o astfel de religie. Dar noi considerăm că avem datoria de a informa și de a convinge lumea din jurul nostru în privința valorilor religioase pe care le-am adoptat. Și aici începe să se producă o tensiune cu perspective încă incerte. Va fi acceptată de societate o asemenea libertate sau vor fi impuse limite? Trebuie să admitem că, deși ne dorim să avem deplina libertate de a ne exprima convingerile, suntem mai puțin înclinați să acceptăm ca cei care au convingeri contrare valorilor noastre să beneficieze de aceeași libertate de exprimare. Și atunci trebuie să judecăm mai atent modul în care este corect și necesar ca libertatea religioasă să implice automat și deplina libertate de expresie. Este de evitat compromisul. Trebuie să ne delimităm de corectitudinea politică, atât de promovată în discursurile din lumea de azi, însă avem nevoie de mai multă înțelepciune cu privire la ceea ce spunem, cui, când și cât spunem.

3. Experiențele sunt subiective. Ceea ce este considerat a fi pozitiv de un segment religios al populației ar putea fi judecat complet diferit de alte grupări religioase. Chiar și în interiorul aceleiași biserici, o experiență poate fi percepută într-un fel de unii și în alt fel de alții. De aceea este dificil de stabilit ce a fost și ce nu a fost o experiență religioasă pozitivă în cadrul colectivității. Cel mai bine este ca fiecare să își analizeze propriile trăiri religioase. Fie că au fost biruințe, fie că au fost eșecuri care ne vor pregăti pentru viitoare biruințe, ne este de folos să învățăm personal din experiențele pe care le-am trăit.

4. Isus ne-a spus că nu trebuie să ne îngrijorăm. Nu ne este de folos. Dar ne este util să încercăm să fim pregătiți pentru ceea ce va veni peste lume și peste biserică. Și pentru că tema în discuție este libertatea religioasă, este destul de vizibil deja că este dorită de toată lumea o libertate detașată de alte valori morale. Se cere doar libertate. De religie, de exprimare, de trăire în acord cu propriile valori și convingeri. Însă libertatea este doar un segment dintr-un cadru moral mai larg. O serie de alte valori sunt necesare a fi alături de libertate, valori fără de care libertatea nu va fi altceva decât un instrument al răului într-o lume lăsată fără sisteme de protecție. Împreună cu libertatea religioasă trebuie să se dezvolte dragostea, cunoașterea, înțelepciunea, respectul, responsabilitatea, încrederea în Dumnezeu, smerenia, unitatea bisericii, datoria și alte valori asemenea acestora. Se pare însă că este preferată doar libertatea. Și vor fi consecințe.

Mai este ceva ce nu știm cum se va derula în viitor. Rămânerea în zona de credincioșie în momentul când vor fi restricții. Acum ne-am obișnuit să ni se acorde toată libertatea și toate drepturile. Și suntem credincioși fără să fi plătit ceva pentru asta. Fără să fi suferit vreo pagubă semnificativă. Vom fi capabili să fim credincioși și în zilele când aceasta va presupune un preț? Un preț mare? Putem crede acum că vom reuși. Dar și Petru a crezut că va fi în stare să meargă alături de Isus până la moarte. Și nu a fost.

Cu certitudine trebuie să ne gândim mult mai atent la ceea ce ne descoperă Scripturile că va veni pe măsură ce ne apropiem de sfârșit și să ne pregătim pentru a

putea rămâne credincioși. În timp ce acum facem tot ce depinde de noi pentru a avea libertate religioasă, să fim totuși capabili să rămânem alături de Dumnezeu și în zilele când libertatea va înceta.

5. a. Să nu răspundem răului cu rău. O greșeală din partea celor ce ne vor produce dificultăți nu poate fi corectată printr-o altă greșeală.

b. Asemenea lui Daniel în Babilon, să căutăm cu înțelepciune să ne obținem libertatea și drepturile cunvenite. Suntem o minoritate religioasă și nu trebuie să uităm lucrul acesta. O atitudine frumoasă poate aduce mai mult câștig decât un război.

c. Să păstrăm mereu în minte faptul că nu suntem singuri. Dumnezeu deține controlul asupra tuturor lucrurilor și, în situații dificile, este important să lăsăm ca El să lucreze. Să nu stricăm lucrarea Lui prin demersurile și prin atitudinea noastră. În astfel de situații au întâietate rugăciunea și credința.

d. Să fim gata să acceptăm pierderea. Dumnezeu poate considera că ne este mai de folos să ni se închidă o ușă și trebuie să avem încredere în El. Crucea pe care trebuie să o purtăm este mai presus de orice libertate și de orice drepturi. Când, așa cum a experimentat și apostolul Pavel, vom considera pierderea un câștig, atunci Diavolul nu va mai avea putere asupra noastră. Am câștigat cerul. Acesta era obiectivul. ■

Dănuț Obăgeanu – Conferința Banat

1. O provocare mai veche este cea a posibilității de a lucra sau studia având Sabatul liber. Problema Sabatului revine în cazul unor membri și studenți adventiști. Anumite examene importante pot fi puse în Sabat și creează un stres foarte mare pentru tineri și pentru familiile lor. Și pentru cei care lucrează, fie în mediul privat, fie în unități ale statului, mai apar uneori presiuni pentru a lucra în Sabat.

Un alt aspect ține de situații cultice, cum ar fi înmormântările. În localități cu unul sau câțiva membri, unde nu avem cimitir, mai apar situații dificile, deși statul, cel puțin teoretic, asigură dreptul fiecărui cetățean de a fi înhumat conform credinței sale.

2. Sunt aproape identice, par să se confunde. Credința trebuie mărturisită. Domnul Hristos a lăsat ca poruncă finală lucrarea de evanghelizare a lumii. Niciun creștin nu poate ignora această poruncă.

De aceea, dintre toți oamenii, creștinii, și mai ales adventiștii, ar trebui să lupte cel mai mult pentru dreptul la libera exprimare. Cu toate acestea, e nevoie de multă

înțelepciune pentru a ști cum să comunicăm. Pentru că trăim într-o lume tot mai ostilă mesajului biblic, fără o cunoaștere a mediului în care informația trebuie transmisă, poate face chiar rău.

Două situații biblice ne ajută să vedem cât de dificilă poate fi comunicarea credinței noastre și ce implicații poate avea. Estera nu a spus că e evreică. Această abordare discretă a ajutat-o să-și salveze poporul într-una din cele mai dificile situații din istoria sa. Petru nu poate să nu spună despre minunile care se făceau prin el și prin ceilalți apostoli. Iar această publicitate se făcea sub interdicția explicită din partea autorității religioase și chiar civile. Acest fapt a avut consecințe severe. E nevoie de înțelepciune în a ști cum și când să ne exprimăm. Mesajul trebuie să fie clar, explicit, asumat și prezentat cu har.

3. Atunci când ești sănătos, nu apreciezi valoarea sănătății. Pentru că încă ne bucurăm de libertate religioasă, nu putem spune că au fost experiențe care să necesite interes. Cu toate acestea, au fost câteva situații particulare, cu membrii care lucrează în domeniul sanitar și care au

avut probleme cu privire la programul de lucru în Sabat. Deocamdată, situațiile au fost rezolvate pe cale amiabilă. Dar pot reapărea și în viitor.

4. Secularismul tinde să reducă măcar, dacă nu chiar să elimine, dreptul oricărei religii de a se manifesta public. Istoria cruzimii religiilor (anumitor religii) a dat naștere la o aversiune tot mai mare cu privire la religie în general. Iluminismul a încercat să anihileze religiile, pe care le considera himere cu rol de a înrobi gândirea și manifestarea oamenilor. Pe de altă parte, religiile dominante în anumite regiuni își arogă dreptul de a controla mediul religios. Extremismul religios, ca și cel politic, pot da naștere în mod logic la mișcări care să conducă la totalitarism politico-religios. Controlul tot mai mare,

financiar și informațional, al unor companii care sunt mult mai puternice decât guvernele reprezintă un alt risc important pentru religie. Cenzura mediatică devine din ce în ce mai puternică. Atacul ideologic de tip LGBT asupra copiilor în perioada de formare morală și intelectuală reprezintă una dintre cele mai mari provocări în viitorul apropiat. Inteligența artificială și transumanismul sunt de luat în calcul.

5. În primul rând să avem o cunoaștere a situațiilor biblice în care oamenii au reușit să depășească neplăcerile și chiar persecuțiile datorate credinței. ■

Mugurel Asaftei – Conferința Moldova

1. Din păcate, am remarcat o creștere a ponderii examenelor programate în Sabat (olimpiade școlare, ERASMUS, examene de limbi străine – certificare de nivel etc.), aceasta conducând la un nivel ridicat de temeri în rândul celor implicați: cum îmi voi păstra conștiința curată? Pe lângă domeniul educației, am constatat că și alte domenii sunt expuse riscurilor în ceea ce privește o anumită rigiditate când vorbim despre libertate religioasă: sistemul medical, sistemele militarizate, dar și cel juridic.

2. Atât libertatea religioasă, cât și libertatea de expresie reprezintă un dar din partea lui Dumnezeu. Deși diferențiate, le văd într-o strânsă relație de interacțiune și interdeterminare, în baza principiului vaselor comunicante. Din punct de vedere filozofic și juridic, tema este complexă, iar spațiul rezervat acestui articol este, desigur, restrâns.

3. În primul rând, apreciez inițiativele Uniunii Române, proiecte care au căpătat consistență și prestigiu în timp. Aceste evenimente de anvergură națională și internațională marchează calendarul anual al activităților departamentale, cel mai important moment fiind acela al lansării *Jurnalului Libertății de Conștiință* în Parlamentul României, în 2022, când a avut loc cea de-a zecea prezentare a unei astfel de lucrări realizate în trei tomuri. O direcție importantă de acțiune a fost aceea de a lucra la creșterea vizibilității Asociației „Conștiință și Libertate” (ACL) și a Departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă (ROLR) pe teritoriul Conferinței Muntenia. Am realizat aceasta prin participarea la diferite evenimente și stabilirea de contacte cu biserici, organizații, asociații și instituții, după cum urmează: Mic Dejun cu Rugăciune în Parlamentul României, Rugăciune pentru Pace, Aniversarea de 30 de ani – Societatea Biblică Inter-

confesională din România (SBIR), Societatea Oamenilor de Afaceri Creștini Guild Faith, Liga Albanezilor din România, Cina de Iftar, Dezvelirea statuii lui Martin Luther și a lui Jean Calvin, Centenarul Bisericii Anglicane, AsiaFest, Gala „Femeia Anului”, Festivalul Coral Interconfesional de la Giurgiu, Ședința Festivă a Consiliului Local Târgoviște etc. Cred că este vital să fim în cetate și să ne împlinim misiunea de sare și lumină a lumii. Evident, ne-am străduit ca după pandemie să desfășurăm și propriile evenimente: prezentare de carte istorico-religioasă în parteneriat cu Asociația pentru Dialog și Valori Universale (ADVU), organizarea vizitei ambasadorului adjunct al Israelului în România la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București sau concertul susținut de Corul Signum la Biserica Anglicană. Evenimente semnificative din punct de vedere al stabilirii de relații oficiale au fost organizate de către pastori împreună cu credincioșii în următoarele biserici: Labirint București – ultimul serviciu divin în vechiul sediu; Târgoviște (DB) – inaugurare Școala Primară Adventistă; Speriețeni (DB) – rugăciune pentru pace; Braniștea (GR) – Centenar; Vlașin (GR) – inaugurare; Călinești (PH) – serviciu divin special de rededicare a bisericii, dar și Sabatul Porților Deschise la Dumbrava Roșie – Constanța (CT) și Techirghiol (CT). Multă satisfacție ne-a oferit dialogul susținut cu scriitori, ziariști, cadre universitare, profesori, medici, critici de film, oameni de afaceri, *edupreneur* sau diferite ONG-uri ori școli de stat sau private. Totodată, a fost deosebit de important să menținem buna colaborare cu Secretariatul de Stat pentru Culte (SSC) și cu decidenții politici: senatori și deputați, precum și cu primari sau directori de instituții. Mă bucură în aceeași măsură ca direcțiile de lucru menționate până acum și preocuparea pentru creștere a pastorilor și stabilirea de relații oficiale în vederea prezentării soliei

celor trei îngeri, dar și interesul tinerilor de a se apropia de acest domeniu fascinant.

4. Primul reflex este acela că am putea trece cu vederea inspiratul pasaj care spune că „nu avem nimic a ne teme de viitor, afară numai dacă vom uita calea pe care ne-a condus Dumnezeu (Ellen White).“ Dacă este să mă confesez, aș menționa lipsa de promovare a libertății religioase în bisericile noastre și în societate. Cred că ne facem vinovați pentru bagatelizarea acestui subiect în bisericile adventiste în detrimentul altor teme mai „sukulente“. În loc să punem mâna pe plug și să lucrăm sârguincios și cu autenticitate, de multe ori glisăm spre subiecte conspiraționiste și temeri presupus profetice, nejustificate din punct de vedere biblic, sau ne împotmolim în dulcea rutină a vieții cultice adventiste, care ne induce falsul sentiment că suntem bine. Și nu știi că ești... parte din Laodiceea.

1. Libertatea religioasă este o realitate dezirabilă, dar fragilă. Pentru ea trebuie să lupti, să te exprimi și să transmiți valori care să impacteze societatea. Libertatea religioasă poate fi promovată sau limitată de felul în care oamenii, în general, sau decidenții, în special, se raportează. Din punctul de vedere al provocărilor, aș dori să amintesc câteva elemente care pot să afecteze spectrul libertății religioase:

a. Factori legislativi perturbatori care pot limita drastic libertatea religioasă. Fenomenul acesta este prezent în țări precum Yemen, Coreea de Nord, Iran, acolo unde sunt dictaturi, iar legislația nu permite exercitarea libertății de conștiință.

b. Apoi poate reprezenta o provocare pentru libertatea religioasă felul discreționar de aplicare sau de interpretare a unor legi, astfel încât, deși poate exista o legislație favorabilă libertății religioase, cei care sunt chemați să o aplice o fac într-un mod defectuos sau subiectiv. Cazuri concrete pot fi descoperite în ceea ce privește înmormântările, acolo unde există o legislație cu privire la cimitire, dar care, în anumite zone, este greșit aplicată sau neînțeleasă.

c. Un alt factor ar putea fi atitudinea de nepăsare în raport cu libertatea de conștiință, mai precis, ar putea fi o atitudine de delăsare, de acceptare a realității religioase ca un dat și, atunci când apar probleme, să nu fie interes și disponibilitate pentru rezolvarea lor. În acest sens se poate instala un gen de inerție. Libertatea religioasă trebuie promovată și apărată pentru a modela și educa oameni și pentru a rezista în fața oricăror provocări.

2. Libertatea religioasă este o realitate structurată, sub umbrela căreia sunt promovate și alte tipuri de libertăți,

5. Mai întâi de toate, ar trebui să ne asigurăm că experimentăm în mod obiectiv respectiva discriminare, nu doar că ni se pare. După aceea, ar trebui să solicităm o audiență la Dumnezeu, în rugăciune; iar El ne va înțelepți pe tot parcursul demersului prin care vom oficializa faptul că suntem discriminați: să apelăm la pastor mai întâi, iar acesta ne va asista, analizând dacă este nevoie de intervenția Directorului de Libertate Religioasă de la nivelul Conferinței sau al Uniunii. Este important să ne apărăm drepturile cu demnitate, dar și mai important este să nu cădem pradă descurajării în situația în care răspunsurile primite nu sunt în acord cu așteptările noastre. Mai presus de impactul oricărui răspuns, rămâne credințioșia noastră față de Dumnezeu. ■

Mădălin Avrămescu – Conferința Muntenia

printre acestea aflându-se și libertatea de expresie. Dacă rădăcina este libertatea religioasă, atunci libertatea de expresie este fructul. Între cele două domenii trebuie să fie o acceptare și o unitate indestructibilă. Într-un cadru ideal, ele nu se pot exclude una pe cealaltă. Rămâne totuși o amenințare, aceea de a folosi libertatea de expresie cu scopul de a destabiliza sau distruge fundamentele libertății de religie. Libertatea de expresie, ca soră mai mică a libertății religioase, trebuie să fie exercitată în armonie cu valorile promovate de libertatea de conștiință. Altfel se poate ajunge la o implozie și la tensiuni care pot crea conflicte. Libertatea de expresie lucrează cu concepte ce sunt comune libertății religioase, ea ține cont de toleranță, de bun-simț, de echilibru etc.

3. Pentru mine, cele mai multe bucurii țin de felul în care sunt depășite anumite provocări care țin de respectarea zilei de închinare. Sunt studenți, elevi sau diferite categorii de angajați care cer lămuriri și ajutor atunci când libertatea religioasă le este afectată. Și o fac într-o manieră sinceră și elegantă, cu scopul de a-și rezolva problemele. Atunci cred că rațiunea de a fi a departamentului este îndeplinită, când poți ajuta pe cineva sau poți consilia o persoană ce își propune să respecte valorile lui Dumnezeu mai mult decât altceva. Este o bucurie și o onoare să colaborez cu astfel de persoane care dovedesc maturitate în credință, putere de sacrificiu și statornicie în decizii care le pot afecta viitorul. Aceștia, indiferent de circumstanțe, aleg să meargă înainte, respectându-și principiile, decât să meargă pe calea mai ușoară ce poate fi asociată cu compromisul. O altă chestiune are de-a face cu felul în care, în discuții cu persoane publice sau cadre universitare din domeniul Dreptului, încerc să disemi-

nez informații care au rolul de a sensibiliza și informa opinia publică despre importanța libertății religioase. Atunci când acest demers este realizat, unul din scopurile libertății religioase este îndeplinit.

4. Pentru ca libertatea religioasă să fie preservată, în viitor este nevoie de un efort constant în vederea evitării oricăror derapaje. În acest sens, mă îngrijorează faptul că intoleranța în anumite societăți de la nivel mondial crește. Conform statisticilor actuale, cea mai persecutată biserică la nivel mondial este cea creștină. Întâlnim aici biserici arse sau distruse, persecuții grave sau chiar martiraj. Într-un secol în care civilizația este la cotele cele mai înalte, încă sunt probleme grave care pun în pericol viețile oamenilor prin intoleranță și constrângere. Mă îngrijorează tăcerea societăților civilizate care nu se exprimă atunci când sunt probleme grave ce afectează libertatea de conștiință la nivel mondial. De asemenea, mă îngrijorează felul în care unele persoane aleg să se exprime și aleg calea intoleranței, aceasta în societățile cu un grad de civilizație înalt, deși legislația le permite să fie promotori ai libertății, și nu dăunători zgomotoși care calcă pe conștiințele semenilor.

5. Din nefericire, societățile noastre nu sunt ideale, trăim în această lume frământată de multe lucruri, iar aceasta ne afectează viața în multe domenii, printre care și libertatea de conștiință. Atunci când sunt probleme în acest spectru, sugerez că trebuie parcurși niște pași concreți care pot conduce la rezolvarea situației:

1. Deși legislația din țara noastră este în ansamblu favorabilă libertății religioase, trebuie să remarcăm că încă lipsește o asumare corectă și profundă a acestei viziuni la nivelul unui segment important al societății și, uneori, chiar în cazul unor factori de decizie. Libertatea religioasă este înțeleasă de obicei ca fiind doar dreptul de asociere și de manifestare a unei opțiuni religioase, adică dreptul de a avea o religie și de a merge la biserică. Mult mai puțin este înțeleasă libertatea de conștiință, care este inclusă în libertatea religioasă, iar atunci când obiecții de conștiință ajung în conflict cu anumite cerințe sociale sau profesionale, dispoziția de a soluționa favorabil asemenea obiecții este mai mică. Am fost aduși mereu în situația ca pe cale amiabilă și dialog să intervenim pentru a clarifica aceste nuanțe dificil de perceput într-o societate mai puțin familiarizată cu nevoia de a respecta conștiința celuilalt. Trebuie să recunoaștem că este nevoie de o educație permanentă în acest sens, nu doar la nivelul societății, dar uneori chiar și în microsocietatea bisericilor minoritare, obișnuite să-și apere drepturile în afară, dar mai puțin să le înțeleagă aplicabilitatea profundă în interior.

a. În primul rând recomand rugăciunea ca primă modalitate de a aborda o situație problematică. Acest comportament îl pregătește și îl fortifică pe cel a cărui libertate de conștiință este pusă în pericol.

b. După aceea recomand ca cel discriminat să folosească calea comunicării. „De ce mă bați?” este întrebarea bine cunoscută adresată de Isus celui care Îl persecuta.

c. Această modalitate trebuie să fie folosită cu înțelepciune. Cel care comunică cu intenția de a rezolva o problemă de libertate religioasă trebuie să o facă cu echilibru și condescendență, nu într-o manieră zgomotoasă și impunătoare, care poate ridica ziduri și prejudecăți, complicând și mai mult tema în discuție.

d. Dacă această metodă nu dă rezultate, recomand ca cel în cauză să ceară ajutorul pastorului (pentru că vorbim de libertate religioasă) sau pe cel al reprezentantului de libertate religioasă al Conferinței locale. Aceștia, în dialog cu departamentul similar de la Uniune și în relație apropiată cu persoanele cu studii de drept din biserică noastră, pot să furnizeze consiliere sau răspunsuri scrise ce vor fi de ajutor celui în cauză pentru rezolvarea problemei.

e. Dacă totuși situația din spectrul libertății religioase nu se rezolvă, recomand maturitate în credință și puterea de a merge mai departe pentru cel ce întâlnește astfel de sincope. ■

Niță Petre-Daniel – Conferința Oltenia

2. Există o zonă de intersecție a celor două libertăți, atunci când manifestarea credinței religioase implică și exprimarea liberă a convingerilor și valorilor religioase și morale asumate de cineva. Dacă astăzi diferențele de opinie religioasă exprimate liber nu mai provoacă tensiuni și conflicte ca altădată, trebuie să recunoaștem că, datorită corectitudinii politice asumate ca normă în comunicarea publică, anumite valori morale și religioase exprimate liber sunt de natură să fie condamnate sau etichetate ca neconforme. Astfel, libertatea de expresie poate deveni doar o aparență în contextul în care sunt libere și tolerate doar opiniile corecte politic, celelalte fiind condamnate public și respinse mereu. De asemenea, libertatea de expresie, înțeleasă ca o formă chiar mai liberală a libertății de exprimare, poate deveni o armă de luptă vulgară și brutală împotriva opiniilor care nu sunt la modă sau acceptate social.

3. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu că majoritatea situațiilor critice legate de respectarea libertății religioase sau de conștiință au fost soluționate pozitiv, că există deschidere spre dialog și soluționare amiabilă a

acestor situații din partea majorității factorilor de decizie. Relaxarea măsurilor de protecție din pandemie a adus o relansare binevenită a evenimentelor de promovare a principiilor pentru care milităm, și interesul autorităților pentru colaborare în acest sens merită apreciat.

4. În timp ce suntem conștienți de perspectiva profetică prin care se descoperă o restrângere a libertății religioase și de conștiință în contextul unei viitoare apropieri nefericite între biserică și stat, trebuie să remarcăm anumite tendințe prezente la fel de vizibile. Este vorba de data aceasta de o anumită orientare a societății seculare, care presează legislativul din ce în ce mai insistent pentru a recunoaște drepturile anumitor minorități. Acestea par să amenințe viitorul imediat al educației copiilor în spiritul valorilor autentice biblice și exprimarea liberă a acestor valori. Experiențe nedorite ale mai multor familii creștine sau ale unor creștini care au dorit să fie consecvenți valorilor lor, în țări care au avansat mai

mult într-o anumită direcție, ne arată cum pot degenera lucrurile. Probabil că remarcă lui John Stuart Mill: „Libertatea mea se termină acolo unde începe libertatea celuiilalt” ar putea să capete un cu totul alt sens și un gust surprinzător de amar în contextul acestor dispute.

5. Aceste ocazii ar trebui să fie văzute și ca ocazii de mărturie, nu doar de apărare a unor drepturi. Apostolul Petru a scris la 1 Petru 3:15: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă.” Acest îndemn ne încurajează să vedem asemenea situații ca ocazii misionare, în care cu tact și amabilitate să putem explica motivele biblice ale alegerilor noastre. Așa avem șansa să ne apropiem mai mult de scopul pentru care Dumnezeu permite asemenea situații în viața noastră. ■

Benjamin Anca – Conferința Transilvania Nord

1. După o perioadă de aproximativ doi ani marcați de pandemie, societatea, ca întreg, și oamenii, la nivel individual, au gustat și experimentat din nou aerul proaspăt al libertății aproape în toate dimensiunile acesteia. Cei iubitori de biserică și căutători după Dumnezeu au revenit la experiența colectivă a închinării fără a mai fi nevoie să se conformeze unor reguli sau restricții de ordin sanitar. Astfel, libertatea religioasă în țara noastră și-a recăpătat oarecum dimensiunile avute înainte de criza generată de pandemie.

Ultima perioadă ne-a reamintit cât de importantă și cât de necesară este libertatea, în general, și libertatea religioasă în special. Furtuna a trecut, dar consecințele au rămas. În acest context, putem susține declarația lui Cătălin Raiu¹: „Europa are nevoie să se regrupeze în jurul principiilor și valorilor tari care au fondat construcția europeană, iar libertatea religioasă este unul dintre acestea.”² Această etapă a afectat biserica, libertatea religioasă a avut de suferit, iar acest lucru necesită un timp îndelungat de vindecare și refacere.

După o criză sanitară prelungită, pe continentul european, în vecinătatea României, s-a declanșat o altă criză, de data aceasta un conflict de ordin militar. Peste noapte, mii de refugiați ucraineni au luat calea pribegiei, inclusiv pe teritoriul României. Această criză a testat solidaritatea multor biserici, care au răspuns cu demnitate la acest strigăt după ajutor. În același timp, situația și contextul

războiului a ridicat multe semne de întrebare cu privire la incorporarea în caz de război. Unii credincioși au ridicat întrebarea cu privire la statutul de necombatant al persoanelor care împărtășesc principii și valori biblice în eventualitatea unui conflict militar.

Așadar, agenda libertății religioase continuă să fie una bogată. Pe de o parte, vedem că în sânul bisericii este nevoie de: reînvioreare spirituală, îmbunătățirea relațiilor, motivarea și încurajarea misiunii, refacerea unității comunitare, recăpătarea încrederii, îngăduința creștină (toleranța între diferite curente în interiorul bisericii). Acestea rămân a fi printre cele mai importante provocări interne ale bisericii. Pe de altă parte, și din exterior a existat o presiune semnificativă pentru a face față unui stat care a avut o implicare sporită chiar și în sfera religioasă. Biserica are nevoie să-și recapete puterea și să fie tot mai unită și consolidată. Acest lucru este necesar să se întâmple pentru a face față unui stat tot mai puternic (în contextul sau eventualitatea unui conflict militar, a altei crize sanitare etc.) și a unei societăți tot mai secularizate.

Cuvintele apostolului Pavel rămân de actualitate chiar și peste veacuri: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Filipeni 2:1-2).

2. Din punct de vedere juridic, libertatea religioasă și libertatea de exprimare sunt libertăți fundamentale ale omului, exprimate și garantate de către Constituția României. Aceste libertăți sunt exprimate în articole distincte în legea fundamentală a țării, dar în același timp

¹ Cătălin Raiu, expert în relația stat-culte, membru al panelului de experți pe libertatea religioasă la OSCE.

² <https://www.hotnews.ro/stiri-esential-26045440-religie-politica-parlamentul-european.htm>.

sunt înrudite prin natura lor. Ele coexistă și sunt inseparabile într-o societate liberă. Libertatea religioasă și cea de exprimare își condiționează reciproc existența. Nu poți fi cu adevărat liber religios dacă nu te poți exprima în mod liber, și invers: nu te poți exprima liber dacă nu se creează un context de libertate al credințelor religioase.

Din punct de vedere biblic, observăm din primele pagini ale Scripturii că, în planul creației, Dumnezeu a dat libertate și a înzestrat ființa umană cu capacitatea de a alege. În consecință, omul a putut de la bun început să aleagă între două posibilități, între bine și rău, fără a fi constrâns în acest sens. Tot în narațiunea facerii găsim descrierea unui Creator care a echipat omul cu capacitatea de a se exprima și i-a oferit cadrul în care putea să-și exercite acest dar.

Cele două dimensiuni ale libertății își demonstrează valoarea atunci când oamenii le folosesc cu responsabilitate. Acestea nu trebuie privite în mod abstract și nu operează la infinit, ci, conform principiului „libertatea ta se oprește acolo unde începe a mea”, au anumite limite. Așadar, drepturile pot fi exercitate fără a prejudicia demnitatea, onoarea și viața particulară a persoanelor.

3. În cursul anului trecut, pe întreg teritoriul României, așa cum am menționat anterior, a avut loc o revenire la normal în ceea ce privește accesul nerestricționat la spațiile religioase în vederea desfășurării actului de închinare. Credincioșii au mulțumit lui Dumnezeu pentru că momentul pandemiei a fost depășit în ciuda tuturor pierderilor și dificultăților. Așadar, aerul libertății religioase a fost readus în sânul comunității.

În același timp, o serie întregă de persoane au experimentat bucuria de a rezolva diverse situații în cazuri cu potențial de discriminare religioasă. Aproape toate situațiile au fost soluționate în favoarea credincioșilor care au putut experimenta puterea lui Dumnezeu în viața lor. Deși încă mai există instituții sau persoane care se opun soluționării pe cale amiabilă a situațiilor din registrul convingerilor religioase, sesizăm o deschidere tot mai mare din partea decidenților pe acest segment de probleme. Rămâne să ne alăturăm psalmistului în expresia de recunoștință: „Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!” (Psalmii 136:1).

4. Un aspect semnalat anterior este cel legat de riscul folosirii în exces a puterii de către stat sau a instituțiilor acestuia, în raport cu biserica și cu tot ce înseamnă fenomenul religios. Îngrijorarea vine pe fondul unui precedent creat în ultima perioadă, când statul a avut o imixtiune sporită în organizarea internă a bisericii și am asistat, din păcate, din partea autorităților la politizarea vieții religioase. Este nevoie ca principiul separării dintre biserică și stat să fie reafirmat, îmborsărit și consolidat, așa cum a fost enunțat de Însuși Domnul Isus Hristos:

„Dați dar cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Marcu 12:17).

Un alt aspect care ridică semne de îngrijorare este procesul rapid de secularizare a societății. Acest proces tinde să arunce la periferie fenomenul religios ca atare și, implicit, rolul bisericii în construirea unei societăți sănătoase și echilibrate din punct de vedere moral și spiritual. În contextul acestui fenomen, discursul religios este tot mai mult catalogat drept unul retrograd, desuet și depășit, iar o persoană religioasă care-și exprimă opiniile este considerată periculoasă pentru ordinea și armonia societății. Astfel, există pericolul instalării unui fenomen de cenzură al discursului religios cu scopul pretins de a evita orice sursă de tensiune sau manifestare de ură religioasă.

5. Experiența discriminării religioase este o experiență tulburătoare pentru cei care vor să fie în armonie cu propriile convingeri și principii. Acei oameni care cred în Dumnezeu și vor să fie fideli și loiali acestor relații pot fi expuși actului de discriminare religioasă. Atunci când suntem constrânși să renunțăm la anumite standarde morale și spirituale, putem să experimentăm la un nivel diferit intervenția Creatorului în problema noastră. De aceea, în primul rând, sunt provocați și direcționați spre o experiență spirituală autentică, apelând în primul rând la ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune și căutarea acelor cuvinte și expresii de îmbărbătare și încurajare așezate în Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

În al doilea rând, vom face uz de acele instrumente bune ale comunicării: dialogul, negocierea, asigurarea bunelor intenții, apelul elegant la bun-simț și rațiune, discurs diplomatic, în vederea găsirii unei soluții amiabile la problema în cauză. Așa cum spune înțeleptul în cartea Proverbele 25:11, „un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint”. Vor fi folosite acele instrumente manierate și oneste pentru soluționarea situației pe cale amiabilă.

În al treilea rând, atunci când toate căile dialogului sunt epuizate, putem apela, în funcție de context, la sprijinul acelor instrumente legale puse la dispoziția noastră de către stat pentru a soluționa o problemă de acest fel. Aceste instrumente (proceduri, instituții, organizații) sunt stipulate în legile țării din care facem parte, iar discriminarea și instigarea la ură de orice fel este incriminată din punct de vedere legal conform cu Articolul 369 din Codul Penal. Această cale va fi ultima la care vom apela. Principiul după care ne ghidăm pe drumul credinței este exprimat în textul din Epistola către Romani 12:18: „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” ■

Mihai Miron – Conferința Transilvania Sud

SCRISOARE DE LA UN DEȚINUT

Dragi frați,

Vă scriu cu speranța în suflet că aceste rânduri vor fi citite în bisericile adventiste și vor fi o încurajare. Vă doresc multă sănătate tuturor și bunul Dumnezeu, în Numele Fiului Său, să vă binecuvânteze!

Fraților, eu sunt un om cu un trecut foarte greu încercat; încă din adolescență am luat acest drum anevoios, pe parcursul căruia m-am ținut de furturi și fel de fel de înșelăciuni. Am fost implicat și în tâlhării, de fapt chiar devenise un obicei, ba din păcate ajunsese să îmi placă ce fac. Toate acestea până în data de 6 iunie 2017, când am fost arestat și încarcerat în Penitenciarul spital București-Jilava. Atunci am aflat că sunt bolnav de HIV-SIDA. În acele momente, prin minte mi-a trecut gândul că nu mai am mult de trăit și că viața mea s-a terminat. Nici nu concepeam cum voi trăi așa. Îmi era foarte greu să accept că toată viața mea s-a năruit. Uneori îmi doream să mor. Sufeream mult și simțeam că viața nu mai are niciun rost și că este inutilă.

Toate aceste gânduri m-au încercat până într-o zi când am fost mutat în altă cameră. Acolo am cunoscut un alt deținut, pe nume Ionuț Stanca. El a venit la mine și mi-a spus că nu întâmplător am ajuns în această cameră, că Dumnezeu lucrează prin oameni și a făcut ca eu să ajung astfel să îmi fie descoperit planul mântuirii și să cunosc necesitatea acestuia în viața mea. Mi-a vorbit despre niște oameni minunați care vin regulat la penitenciar, creștini care fac parte din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Ionuț a început să se roage pentru mine și împreună cu mine, m-a învățat cântece religioase de la programele fraților adventiști și mi-a dăruit o Biblie. Am început să o citesc, însă nu prea înțelegeam ce citeam, până într-o zi când la noi a venit un domn și o doamnă în vârstă.

Acel domn s-a prezentat, spunându-ne că este pastor în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Era fratele Dorin Albu. Atunci am descoperit ce înseamnă pastor și care este rolul lui.

Am participat activ la toate întâlnirile cu dânsul; îmi plăceau foarte mult acele programe, le iubeam și simțeam prezența Domnului Hristos și cum lucrarea de mântuire se înlăpătește.

Mulțumesc din tot sufletul acestui pastor care și-a pus amprenta în viața mea și a sădit acea sămânță în inima mea rătăcită și pierdută. Îmi doresc mult să-l mai pot vedea.

Da, regret că am dezamăgit și că toate acele învățături frumoase de care am beneficiat nu au fost prioritare în viața mea și am dezamăgit. Într-adevăr, acum am conștientizat cât de important este faptul că, dacă Îl pierzi din vedere pe Dumnezeu și uiți tot ce este folositor și benefic vieții și nu iei aminte la ce ai învățat, nefăcând din aceasta o prioritate, ajungi să cazi iar și să regreti.

Realizez cât suntem de păcătoși și supuși greșelilor și asta mă determină să fiu recunoscător față de Dumnezeu că a dat pe Fiul Său ca noi să putem beneficia de mântuirea care a fost pecetluită cu prețul sângelui și cu moartea pe cruce a Fiului Său Isus Hristos.

Fraților, eu vă mulțumesc pentru că veniți la noi, cei aflați în penitenciare, și în special aici unde mă aflu eu, la Penitenciarul București-Rahova. Vă doresc multă sănătate și Dumnezeu să fie cu voi toți, iar dragostea Mântuitorului să fie în sufletul și în inima voastră!

Cu drag, Ionuț George Irimiță!

DIRECȚIONEAZĂ UN PROCENT DE PÂNĂ LA 3,5% DIN IMPOZITUL ANUAL PE VENIT PENTRU SUSȚINEREA ENTITĂȚILOR NONPROFIT SAU A UNITĂȚILOR DE CULT ALE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA

Conform Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, contribuabilii pot direcționa un procent de **3,5%** din impozitul anual pentru susținerea entităților nonprofit sau a unităților de cult. Pentru aceasta trebuie să depuneți **Formularul 230** (pentru veniturile din salarii sau pensii) sau, dacă depuneți **Declarația unică 212** (pentru venituri din activități independente, cedarea folosinței bunurilor, activități agricole, piscicultură, silvicultură, alte surse), să completați Capitolul I, Secțiunea I.8.

- **Formularele se descarcă de pe site-ul ANAF:**

- https://static.anaf.ro/static/10/Anaf/Declaratii_R/230.html
 - https://static.anaf.ro/static/10/Anaf/Declaratii_R/declaratie_unica.html
- în format pdf (soft A), putând fi completate electronic sau de mână.

- **Se completează cu:**

- suma solicitată a fi virată. În cazul în care suma nu se cunoaște sau nu se completează, va fi calculată de organul fiscal;
- denumire entitate nonprofit/unitate de cult, cod fiscal și cod bancar IBAN;
- se poate bifa opțiunea de a direcționa procentul din impozit către același beneficiar pentru o perioadă de doi ani.

- **Se depun** prin mijloace electronice de transmitere la distanță. Declarația 230 se poate depune și la registratura organului fiscal sau prin poștă, prin scrisoare recomandată.

Data limită este 25 mai 2023.

INSTITUȚII CARE APARTIN BISERICII ADVENTISTE ȘI AL CĂROR AUDIT SE FACE PRIN SISTEMUL BISERICII

Nr.	DENUMIRE ONG	COD FISCAL	COD IBAN	OBSERVAȚII
1	UNIUNEA DE CONFERINȚE	4752219	RO39 BRDE 4455 V237 2751 4450	București
2	Asociația Centrului Media Speranța	29930109	RO03 RNCB 0479 1273 4860 0001	București
3	Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România	14355291	RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001	București
4	Universitatea Adventus din Cernica	8883136	RO80 RNCB 0087 0081 1693 0001	Cernica
5	Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie	12525349	RO92 BRDE 4455 V592 1875 4450	București
6	Asociația Sănătate și Educație	13817422	RO69 BRDE 4455 V615 3169 4450	București
7	Asociația Sola Scriptura	14297964	RO81 BRDE 4455 V475 0525 4450	București
8	Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare	5108446	RO87 BRDE 4455 V917 3616 4450	București
9	Asociația Conștiință și Libertate	26601411	RO15 BRDE 4455 V346 2206 4450	București
10	Asociația „Ridică-te și umblă”	32373890	RO91 RNCB 0073 1380 7216 0001	București
11	Asociația „Exploratori pentru Viitor”	14027189	RO59 BRDE 4455 V512 2467 4450	București
12	Asociația biblică „Casa Bibliei”	27075455	RO96 RNCB 0073 0347 7094 0001	București
13	Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”	17871521	RO38 RNCB 0048 0534 8328 0001	Brăila
14	Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”	35572277	RO52 RNCB 0091 1492 7932 0001	Cernica
1	BISERICA CREȘTINĂ ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA BANAT	5776798	RO68 RNCB 0015 0492 7245 0001	Arad
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA MOLDOVA	4277072	RO97 RNCB 0026 0126 6680 0001	Bacău
2	Fundația umanitară „Dr. Luca”	14078913	RO15 RNCB 0026 0308 9377 0001 Centrul de Sănătate Podiș	
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA MUNTENIA	4733390	RO98 RNCB 0074 0292 3624 0001	București
2	Filiala Muntenia a ASEF	15890683	RO36 RNCB 0074 0292 2390 0001	București
3	Școala Primară „Dr. Luca”	35100908	RO88 BRDE 0905 V472 1080 0900	Brăila
4	Asociația Școala „Dumitru Florea”	30240129	RO98 RNCB 0205 1278 6740 0001	Ploiești
5	Asociația Școala „Wilhelm Moldovan”	26392757	RO11 RNCB 0114 1142 6003 0001	Constanța
6	Asociația Liceul Teoretic „Mihai Ionescu”	12483090	RO21 RNCB 0084 0107 6864 0001	București
7	Asociația Prestigimedica	32312485	RO10 RNCB 0082 0010 8546 0002	București
8	Asociația Respiro	33421979	RO24 RNCB 0082 1410 6836 0001	București
9	Asociația Opinia Production	36673873	RO02 BTRL RONC RT03 7443 3201	Constanța
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA OLTENIA	4553216	RO75 RZBR 0000 0600 0046 0472	Craiova
2	Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Oltenia	17643477	RO72 RZBR 0000 0600 0657 9189	Craiova
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA TRANSILVANIA DE NORD	4547087	RO75 RNCB 0106 0265 9081 0001	Cluj-Napoca
1	BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA, CONFERINȚA TRANSILVANIA DE SUD	8364740	RO37 RNCB 0193 0159 6750 0001	Târgu Mureș

INSTITUȚII CARE COLABOREAZĂ CU BISERICA ADVENTISTĂ ȘI LA CARE AUDITUL SE FACE PRIN SISTEMUL BISERICII

Nr.	Denumire ONG	COD FISCAL	COD IBAN	Observații	Localitate
UNIUNEA DE CONFERINȚE					
1	Fundația Casa Pâinii	17510993	RO40 RNCB 0052 0188 2287 0001	Instituție socială	Viziru
CONFERINȚA BANAT					
1	Asociația Grădina Speranței	23658243	RO91 RNCB 0015 1260 7077 0001	Grădinița Cuvin	Arad
2	Școala „Speranța” Macea	38586374	RO94 RNCB 0015 1607 9283 0001	Școală primară	Macea
3	Asociația Familia Speranței România	13437490	RO88 RNCB 0249 0492 7554 0001	Grădinița Salem Arad	Arad
4	Asociația Familia Speranței România	13437490	RO59 RNCB 0015 0492 7554 0001	Grădinița Betania Timișoara	Timișoara
5	Asociația Casa Speranței Banat	28238372	RO44 RNCB 0015 1213 1580 0001	Asistă social persoane în vârstă defavorizate	Arad
6	Asociația Studențească Amicus – Filiala Timișoara	18620862	RO83 RNCB 0255 0403 4775 0001	Proiecte studențești	Timișoara
7	Asociația Teenjoy	34567671	RO20 RNCB 0015 1489 7486 0001	Promovează acțiuni educative prin organizarea de tabere	Arad
CONFERINȚA MOLDOVA					
1	Asociația Proexelența	29572604	RO07 RZBR 0000 0600 1443 7165	Grădinița Celestino	Bacău
2	Asociația Bambi	14109939	RO23 RZBR 0000 0600 0386 6981	Grădinița Bambi	Galați
3	Asociația EVISS	35958350	RO66 RNCB 0310 1615 3123 0001	Grădinița EVISS	Iași
4	Filiala Asociației Bambi	18177642	RO94 RNCB 0142 1129 9409 0001	Școală primară + Școală gimnazială	Matca
5	Asociația T.C. Mărgăritare	23824060	RO86 BRDE 2805 V258 7033 2800	Grădinița Mărgăritare	Roman
6	Asociația Studențească Amicus - Filiala Iași	14032304	RO57 BRDE 2405 V391 3153 2400	Proiecte studențești	Iași
7	Școala Gimnazială Matca	35853876	RO21 RNCB 0142 1502 4355 0001	Școală nivel preșcolar + primar	Matca
8	Asociația „Viitorul Azi”	35965225	RO22 UGBI 0000 2020 12642RON	Grădinița „Elisei”	Piatra Neamț
CONFERINȚA MUNTENIA					
1	Asociația pentru Educație Creștină	25717257	RO84 BTRL 0450 1205 J700 51XX	Grădinița Micii Valdenzi - Popa Tatu	București
2	Asociația Speranță pentru Măine - Grădinița Licurici	22470550	RO31 RNCB 0082 0940 7366 0001	Grădinița Licurici - Cuza Vodă	București
3	Asociația Umanitară EDUSTAR	22740441	RO69 BTRL 0100 1205 1246 0XX	Grădinița Edustar	Buzău
4	Asociația Grădinița Curcubeul Speranței	26362950	RO49 BTRL 0190 12053 7713 8XX	Grădinița Curcubeul Speranței	Giurgiu
5	Asociația Școală „Dumitru Florea” – Școala Excelsis	30240129	RO98 RNCB 0205 1278 6740 0001	Grădiniță + Școală primară + Școală gimnazială	Ploiești
6	Asociația Școala Eden Paradisul Copiilor	30304052	RO87 RNCB 0208 1281 0575 0001	Grădiniță + Școală primară	Băicoi
7	Asociația „Pro Eirene”	23967109	RO46 BRDE 2305 V177 6186 2300	Grădinița Micul Prinț	Slobozia
8	Asociația Speranța	21642801	RO04 RNCB 0128 0749 3570 0001	Grădinița Speranța	Târgoviște
9	Asociația Speranță pentru Măine	22470550	RO38 RNCB 0289 0940 7366 0001	Sucursala Grădinița Priki - Militari	București
10	Asociația Internațional Christian Academy	35395876	RO07 INGB 0000 9999 0560 1371	Grădiniță	Cernica
CONFERINȚA OLTENIA					
1	Asociația Creștină pentru Educație și Sănătate	28468827	RO90 CECE AG01 30RO N090 7163	Grădinița Eden	Pitești
2	Asociația „Holistic Education”	31908979	RO85 RZBR 0000 0600 1582 9360	Grădinița Licuricii	Roșiori de Vede
CONFERINȚA TRANSILVANIA DE NORD					
1	Asociația „Cristian Education for Romania”	22623018	RO87 BTRL 0130 1205 M114 29XX	Are 6 grădinițe, menționate pe linia de mai jos.	Cluj-Napoca
Kinderfreunde (Cluj-Napoca); Albinuța (Halmeu); David (Moisei); Emanuel (Ocna-Mureș); Tudor (Sighetu Marmăției); Happy Kinder (Beclean)					
2	Grădinița „ANA”	36983505	RO13 BTRL RONC RT03 8296 2601	Grădiniță	Săpânța
3	Asociația pentru Educație și Caritate „Maranatha”	38443366	RO07 BTRL RONC RT04 1852 9602	Educație	
CONFERINȚA TRANSILVANIA DE SUD					
1	Asociația Educație pentru o Viață Sănătoasă	16832621	RO23 BTRL 0270 1205 1167 05XX	Grădiniță + Școală primară + Școală gimnazială	Câmpenița
2	Fundația pentru Spitalul Oncologic Târgu Mureș	42898021	RO02 CECE C001 9460 0950 7631	Instituție de sănătate - spital	Târgu Mureș
3	CSMPR – Herghelia	5994199	RO83RNCB0193 0159 6949 0001	Instituție de sănătate	Herghelia
4	Liceul „Dr. Lind”	32712716	RO57 RNCB 0188 1503 2488 0001	Liceu	Câmpenița
5	Asociația „Advent Kindergarten – Filiala Reghin”	22740913	RO13 BACX 0000 0010 9174 1000	Grădinița Emanuel	Reghin
6	Asociația Puterea Educației	26333378	RO06 BTRL 0330 1205 P955 84XX	Grădinița Licuricii	Sibiu
7	Asociația „Sonnenschein Schassburg”	25502444	RO13 RNCB 0191 1095 6393 0001	Grădinița Sonnenschein Schassburg	Sighișoara
8	Asociația Familie și Educație pentru Copii	25505050	RO31 RNCB 0188 1092 7112 0001	Grădiniță + Școală Primară + Școală Gimnazială	Vaideiu
9	Centrul de Sănătate Educație și Familie Sanogen	32469421	RO89 BTRL RONC RT23 2343 901	Proiecte de sănătate și sociale – centru de influență	Târgu Mureș
10	Liceul Internațional INTEGRITAS	36442569	RO77 RZBR 0000 0600 1886 6089	Liceu	Budiu Mic
11	Transylvania International School	37143956	RO18 BTRL RONC RT03 5039 6701	Școală	Stupini
12	Fundația umanitară „Apa Iordanului”	29105994	RO11 BRMA 0999 1000 4767 7533	Centru de sănătate	Codlea
13	Fundația OMEGA	9914800	RO41 BTRL 0270 1205 M590 30XX	Școală primară + nivel gimnazial	Târgu Mureș

MISIUNE CU EMPATIE (II)

ELLEN G. WHITE DESPRE EMPATIE

Deși Ellen G. White nu a folosit niciodată cuvântul „empatie” în scrierile ei, cel mai probabil pentru că termenul a intrat în literatura engleză undeva în a doua jumătate a secolului al XX-lea, autoarea inspirată are nenumărate pasaje în care amintește de compasiune, bunătate, simpatie sau milă și pe care ea le pune în relație cu misiunea de evanghelizare, ca să nu mai amintim și de multele texte în care face referire la dragoste. Oricum, a pune semnul egal între empatie și dragoste ar fi prea general. Citatul bine cunoscut din cartea *Divina vindecare* pe care l-am amintit mai sus este un argument că Ellen G. White a făcut eforturi considerabile să ajute cititorii să înțeleagă cât de mult ne-a iubit Dumnezeu prin Fiul Său și cum trebuie să ne manifestăm și noi dragostea pentru semenii noștri prin gesturi și acțiuni care să arate empatie.

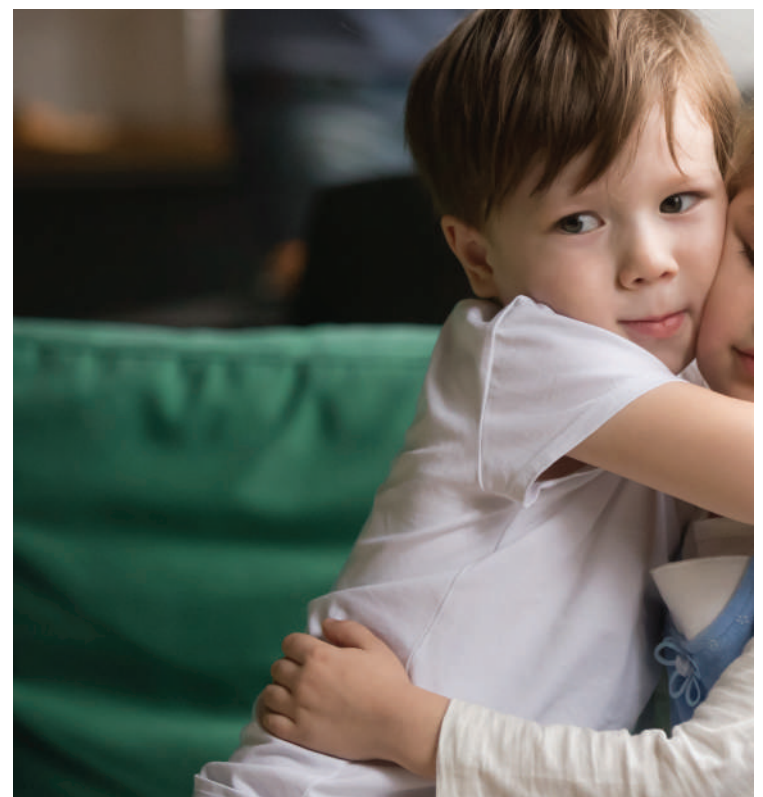
Dar mai mult de atât, în cartea *Darul profetic în Scriptură și în istorie*, Alberto Tim și Dwain Esmond fac referire la o situație în care vedem că empatia lui Ellen White a cuprins și animalele care au fost abuzate. A rămas mărturia că în timp ce mergea cu căruciorul ei a întâlnit un bărbat care își bătea iapa osoasă și slabă. Când Ellen White i-a spus bărbatului că animalul face tot ce poate pentru a duce povara, el a scos jumătate din încărcătura care era în căruța pe care bietul animal o trăgea și, în timp ce i-a cerut scuze lui Ellen White, i-a spus că se va întoarce mai târziu pentru a recupera restul din încărcătură.¹ Cu siguranță că extinderea viziunii noastre despre empatie nu poate decât să ajute la transmiterea unei imagini corecte despre Dumnezeu și va face bine misiunii bisericii.

O lecție de empatie pentru proiecte misionare cu rezultate

În anul de practică pastorală din septembrie 1997 până în august 1998 am fost repartizat în districtul Sighetul Marmăției, în comunitatea Negrești Oaș. Acolo am găsit un grup de credincioși pregătiți de slujire și preocupați să-și manifeste empatia. Orașul fiind considerat atunci „o zonă albă” și având clădirea bisericii în construcție, comunitatea din Săpânța a fost „biserica-suport” pentru activitățile misionare și administrative în zonă. Așa am avut privilegiul să cunosc un alt grup de frați interesați de misiune și gata de sacrificii. Erau zile și săptămâni când grupuri de membri veneau în zonă pentru proiecte

evangelistice și lucrări la construcția bisericii. Totodată, deseori treceam Pasul Huta pentru a sluji în cadrul serviciilor divine sau pentru a lucra cu copiii din comunitatea Săpânța. Într-o astfel de vizită, un frate în vârstă mi-a povestit cum a început adventismul în comună, iar peste ani am descoperit că această istorie a însoțit începuturile bisericii și în alte locuri din țară.

Am aflat de la el că primii adventiști care au primit credința în Săpânța au fost foarte mult prizoniți de semenii lor, dar au învățat să rămână uniți și să se ajute unii pe alții. Un lucru pe care-l făcea era să lucreze împreună, mai ales la muncile agricole. Deveniseră cunoscuți în zonă pentru că de la arat și până la secerat, cules sau cosit, lucrau împreună. Oamenii erau uimiți de modul în care se ajutau unii pe alții și rămăneau foarte plăcut impresionați că întotdeauna când se adunau pentru o lucrare cântau împreună. Uneori își părăseau lucrul lor pentru multe intervenții în favoarea semenilor care se confruntau cu anumite situații neprevăzute sau, în drum spre casă, se opreau să-i ajute și pe alții să-și termine lucrul înainte de căderea nopții. Nostalgic, fratele mi-a mărturisit că n-are niciun fel de îndoială că, dacă ar re-

în via o astfel de atitudine, am fi despovărați de „stresul” activităților misionare și ar dispărea dezamăgirile care cuprind uneori sufletul când sunt evaluate rezultatele programelor de misiune. Este evident că această istorie nu trebuie raportată la activitățile de bază pe care oamenii le desfășurau la începutul secolului trecut, ci la o atitudine și un spirit care au garantat atât succesul misionar, cât și calitatea relațiilor din biserici.

De aceea, înainte de a arăta empatie în proiectele sau acțiunile misionare, este bine ca aceasta să fie prezentă în relațiile dintre membrii bisericii. În acest sens, mărturia lui Jon Paulien cu privire la ceea ce garantează reușita în proiectele misionare pentru oamenii secularizați este elocventă: „Am ajuns să-mi dau seama (după experiențe grele) că ceea ce influențează cel mai mult succesul sau eșecul meu este calitatea vieții din biserică locală, nu strategiile pe care le folosesc sau credințioșia pe care o manifest.”² Iar dacă empatia nu este o stare de fapt, ci doar o trăire pasageră pentru a folosi la un program al bisericii, nu este de mirare că proiectele evanghelice nu au succes.

De fapt, atunci când în biserică nu există un climat primitiv pentru nou-veniți, această stare devine și o cauză pentru care comunitățile pierd membri. Se pare că în ultimul timp problema cea mai mare nu este că rata de pierdere a membrilor a crescut constant și în prezent a ajuns la peste 40% (patru din zece membri pleacă din biserică), ci îngrijorarea că un mare procent dintre aceștia sunt adulți tineri. După statistici am putea crede că 65% dintre cei care pleacă sunt tineri.³

Oare acest lucru se întâmplă în cadrul programelor sau a activităților evanghelice pentru că există atât de

puțină empatie în bisericile noastre? Manifestarea empatiei ar putea fi cheia care să închidă „ușa din dos”⁴, pe unde pleacă atât de mulți membri? Răspunsurile la aceste întrebări ne conduc spre o altă temă pe care poate o vom aborda într-un alt articol.

Și cum rămâne cu empatia?

În discursul său inaugural din 20 ianuarie 1989, după ce s-a rugat, pentru că a considerat că acesta este primul lucru pe care trebuie să-l facă din poziția de președinte al Statelor Unite ale Americii, George Bush și-a prezentat obiectivul mandatului său pentru țară și umanitate: „Să facem fața națiunii mai bună și fața lumii mai blândă.”⁵

Dacă vom accepta modelul Mântuitorului și vom face „misiune cu empatie”, dragostea lui Dumnezeu pentru oameni va fi arătată în relație cu semenii, iar fața bisericii va deveni mai bună și gata pentru încheierea lucrării: „Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi.”⁶ Profetic, știm că fața lumii va fi tot mai lipsită de blândețe, dar tocmai acest fapt trebuie să ne încurajeze să ne continuăm lucrarea cu ajutorul divin.

Parafrazând o idee pe care am auzit-o pe când eram student, aș spune că ar fi bine să trăim în așa fel încât manifestările noastre empatice să-i apropie pe oameni de Dumnezeu, iar pentru cei pierduți să rămână mărturiile incontestabile ale dragostei divine față de ei. În definitiv, la judecata finală nu va fi nimeni apreciat pentru deciziile administrative, inițiativele justițiare sau planurile de dezvoltare, deși avem nevoie și de acestea, ci doar pentru cât de curată a fost motivația de a sluji și cât de mare a fost dispoziția de a manifesta empatie pentru cei din jur (Matei 28:31-46). ■

**MOTIVAȚIA
SLUJIRII
EMANUEL
SĂLĂGEAN**

**CÂT DE CURATĂ A FOST
MOTIVAȚIA TA DE A SLUJI?**

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

¹ *Darul profetic în Scriptură și în istorie*, p. 365

² Jon Paulien, *Evanghelia veșnică pentru o lume veșnic în schimbare*, Viață și Sănătate, București, 2012, p. 84.

³ <https://adventist.ro/de-ce-pleaca-strigatul-de-durere-al-parintilor-adventisti/>.

⁴ <https://www.ministrymagazine.org/archive/2017/07/Five-keys-to-locking-the-back-door>.

⁵ Inaugural Address of George Bush. “It is to make kinder the face of the Nation and gentler the face of the world.” https://avalon.law.yale.edu/20th_century/bush.asp.

⁶ Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos* (ediția electronică).

MISIUNEA PRIN CARTE – O PROVOCARE TOT MAI MARE!

Ultimele cuvinte adresate de Domnul Isus ucenicilor au fost: „Eu sunt cu voi în toate zilele...”, iar îndemnul pentru toți urmașii Săi este: „Duceți-vă...” (Matei 28:19-20).

Promisiunea că este cu mine în fiecare zi mă face să merg înainte, chiar dacă uneori este greu și oamenii par din ce în ce mai puțini interesați. Da, de multe ori întâlnesc persoane care îmi spun: „Cine mai citește în zilele noastre?” Și totuși, Dumnezeu are încă multe suflete doritoare să-L cunoască. În această activitate de misiune prin literatură, am întâlnit o mulțime de persoane care-L iubesc din toată inima lor pe Dumnezeu. Ce apreciez și mă bucură cu adevărat este dorința unora de a cunoaște tot mai mult. Iar cărțile pe care le recomandăm reprezintă răspunsul lui Dumnezeu la nevoile lor. Voi prezenta câteva experiențe trăite prin diversele metode de lucru în colportaj.

Din casă în casă

Am cunoscut cu mai mult timp în urmă o doamnă care lucrase ca profesor de matematică în învățământul superior. A cumpărat mai multe dintre cărțile spirituale ale editurii noastre, pe care le-a citit și recitat cu atenție... Apoi a urmat programul de studiu al Bibliei în doi ani, de la Sola Scriptura, cu foarte multă rigurozitate, astfel încât căuta să răspundă corect la toate întrebările. Timpul a trecut, adesea o vizitam, discutam, ne rugam, studiam Biblia, dar fără o decizie concretă din partea dânssei. Însă la un moment dat mi-a spus: „Am un mare regret, și anume faptul că nu m-am botezat până acum!” Gândeam că este prea târziu, având în vedere vârsta (aproape 89 de ani) și faptul că nu mai ieșise din casă de peste doi ani! M-am bucurat să-i spun că nu este prea târziu și nici imposibil, așa că din ziua aceea am făcut toate demersurile necesare pregătirii pentru botez. În Biserica Labirint, unde a primit botezul anul trecut (03.07.2022), doamna prof. Ivan-

schi Floarea s-a reîntâlnit cu un fost elev, fratele Viorel Prioteasa, care a condus-o împreună cu mine spre apa botezului și căruia chiar atunci i-a șoptit: „Ți-ai imaginat vreodată, pe când erai elev, acest moment...!” În ziua aceea, după botez, mi-a mărturisit: „Aceasta cred că este cea mai fericită zi din viața mea! Nu am cuvinte să-I mulțumesc lui Dumnezeu!”

Pe litoral

La un stand de carte, pe litoral, am întâlnit-o pe doamna Maria. A fost atât de interesată de cărțile spirituale, încât le-a dorit pe toate cele cinci din colecția „Marea luptă”. Seara a început să citească, iar a doua zi s-a întors la standul nostru împreună cu o prietenă, recomandându-i cărțile pe care le luase cu o zi mai înainte. Prietena doamnei Maria era puțin rezervată, nu era pregătită să cumpere cărți în momentul acela, însă doamna Maria i-a oferit cartea *Viața lui Iisus*, spunându-i: „Te asigur că nu o vei mai lăsa din mână. Este atât de frumoasă, merită să o citești!”

M-a impresionat foarte mult la această doamnă dorința de a recomanda cărțile pe care doar ce le descoperise și dispoziția de a plăti ea însăși pentru prietena ei!

La școală

Zilele trecute am avut ocazia să întâlnesc un profesor de religie. S-a uitat cu atenție la cărți și a ales un titlu dintre cărțile de sănătate. Fără ezitare i-am atras atenția și asupra celei mai frumoase cărți pe care o aveam, anume *Viața lui Iisus*. I-am spus că este singura carte pe care am citit-o și recitat-o de mai multe ori, în afară de Biblie. M-a întrebat de ce? De ce este important pentru o persoană să cunoască despre Isus? I-am spus că pentru mine, cartea aceasta este ca o hrană pentru suflet și sunt convinsă că, pe măsură ce o persoană dorește să-L cunoască mai mult pe Mântuitorul, cu atât Îl va iubi mai mult și va dori să fie asemenea Lui! Apoi i-am spus un paragraf îndrăgit din carte:

„Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. Apoi el va merge și va mărturisi lumii despre această iubire tainică...” Acesta a fost momentul în care a spus că își dorește cartea, că nu are prejudecăți și este dispus să cunoască mai mult!

La târgul săptămânal

O întâlnire providențială a fost momentul în care am cunoscut-o pe Alexandra, elevă în clasa a X-a, care mi-a povestit cât de mult îi place să citească. I-am prezentat mai multe cărți și, după ce le-a analizat cu multă atenție, a ales-o pe cea mai frumoasă: *Viața lui Iisus*, spunându-mi că își dorea să citească despre Isus. Am întrebat-o dacă are Biblia și mi-a spus că nu, dar că și-o dorea de foarte mult timp. I-am oferit cadou o Biblie deosebită! Nu pot exprima în cuvinte bucuria, entuziasmul cu care a primit Sfânta Carte! A strâns-o puternic la piept și nu mai contenea să-mi mulțumească. Ce impact vor avea în timp aceste cărți asupra ei? Doar Dumnezeu știe.

În instituții

Am fost fericită să o întâlnesc pe doamna Mariana. Lucra la curățenie într-o mare instituție de stat. După efectuarea câtorva teste medicale, s-a îndreptat hotărâtă spre standul de carte, spunându-mi cât de mult îi plac cărțile. A ales câteva titluri pentru fiica dânsei și a plecat, apoi s-a întors, a mai luat câteva cărți și și-a arătat interesul și pentru *Tragedia veacurilor* și *Viața lui Iisus*. Pentru că luase mai multe cărți, i-am oferit cadou cele două titluri. A fost așa de fericită, m-a îmbrățișat strâns, mi-a mulțumit mult și mi-a promis că va citi aceste cărți. M-a bucurat interesul acestei doamne care mi-a spus că Îl iubește din tot sufletul pe Dumnezeu, care a ajutat-o în toate problemele vieții. După un timp mi-a scris un mesaj, întrebându-mă care este religia mea. I-am răspuns scurt și la obiect, dar m-am rugat, temându-mă să nu

aibă prejudecăți... Apoi mi-a răspuns: „Mi-am dat seama că nu sunteți ortodoxă, dar lucrul acesta nu mă va împiedica să citesc cărțile de la dumneavoastră!” Am încurajat-o să le citească comparându-le cu Biblia și să vadă dacă ceea ce scrie în aceste cărți este ca în Sfânta Scriptură!

De curând am avut bucuria să-l întâlnesc pe domnul prefect al unui mare oraș din țară, care a mărturisit că nu pleacă de acasă până nu se roagă și citește din Biblie. Cu răbdare, deși era așteptat, mi-a povestit despre preocupările și căutările spirituale. A ales trei titluri: două de sănătate și *Viața lui Iisus*, mărturisind că are mai multe dintre cărțile editurii noastre și de câțiva ani regulat merge cu mare plăcere la Centrul de Sănătate Herghelia.

Prezentam cărțile cadrelor medicale și pacienților într-o policlinică, iar un medic m-a rugat să-l aștept pentru că este interesat de cărți. Am descoperit că este un ascultător fidel al postului de Radio Vocea Speranței. A spus că de multe ori și-a propus să vină la editură, dar..., nu a reușit. A fost foarte bucuros că m-a întâlnit, spunându-mi că Dumnezeu m-a trimis.

Acest medic nu este singura persoană care mi-a spus: „Dumnezeu te-a trimis la mine!” Ca el sunt mulți care așteaptă ca cineva să-i caute, să-i găsească... Dacă privim cu atenție în jurul nostru, vedem cât de „mare este secerișul” și cât de „puțini sunt lucrătorii”. Fie ca Domnul să scoată noi lucrători la secerișul Său (Matei 10:37-38). ■

**MARE ESTE
SEKERIȘUL
LAURA
VAȚE**

**PRIVIND ÎN JURUL NOSTRU,
VEDEM CÂT DE „MARE
ESTE SEKERIȘUL” ȘI CÂT DE
„PUȚINI SUNT LUCRĂTORII”.**

Laura Vațe, prim-colportor, Conferința Muntenia

A DOUA ȘANSĂ

Este în firea noastră obiceiul de a înnobila personajele pe care le îndrăgim, fie adăugându-le trăsături, intenții sau alte determinări pozitive, chiar dacă nu avem temeieri obiective pentru ele, fie eludând aspectele nefericite din viața lor, sau cel puțin atenuând gravitatea acestora prin explicații, justificări sau contextualizări favorabile.

În contrast, cuvântul Scripturii este cât se poate de obiectiv, evidențiind atât luminile cât și umbrele personajelor în cauză, dar nefăcând abstracție nici de atitudinile celor împricinați, nici de consecințele imediate sau pe termen lung ale purtării lor.

Avraam și oscilațiile credinței

Vom lua ca prim exemplu viața lui Avraam, supranumit „părintele credincioșilor”, al cărui debut în materie spirituală transcende veacurile, fiind elogiat ca atare în scrierile apostolului Pavel: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8).

Surprinzător este faptul că, deși între timp primise făgăduința divină: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12:7), la scurtă vreme după așezarea în țara promisă, mai precis în scurtul său exil în Egipt, patriarhul a dat dovadă de faptul că nu se eliberase de slăbiciunile și imperfecțiunile omenești. Ascunzând faptul că Sara era soția sa, el a dat pe față neîncredere în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei alese credințe și a curajului pe care de atâtea ori și în mod nobil le exemplificase în viața lui¹.

O circumstanță agravantă este dată de repetarea minciunii prin omisiune (Sara îi era într-adevăr soră după tată, dar și soție) câțiva ani mai târziu, în relația cu Abimelec, împăratul Gherarului.

Deși rămâne fidel Dumnezeului său, căruia îi zidește altare în toate locurile de popas ale pribegiei prin țara Canaanului, credința lui Avraam în puterea divină se poticnește din nou cu ocazia făgăduinței unui moștenitor: „Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a râs, căci a zis în inima lui: «Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?»” (Geneza 17:17).

Soluția omenească, de a concepe un copil cu roaba soției, va fi nu doar o expresie a necredinței, ci și un prilej de suferințe pentru toți cei implicați și chiar pentru urmașii acestora.

Pe fondul oscilațiilor spirituale menționate anterior, Avraam primește o a doua șansă. Și asta pentru că

Dumnezeu îl chemase să fie tatăl celor credincioși și viața sa trebuia să stea ca un exemplu de credință pentru generațiile care aveau să vină. Pentru ca el să poată atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a supus la o altă încercare, cea mai grea pe care omul a fost chemat cândva s-o suporte².

Și același Pavel va consemna momentul de apogeu spiritual la care a ajuns patriarhul: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!” (Evrei 11:7).

Moise și „academia” pustului

Salvat în chip providențial de la exterminarea dispusă de împăratul Egiptului, beneficiind atât de învățăturile mamei sale, cât și de cea mai înaltă educație civilă și militară la curtea lui faraon, Moise primise încredințarea cerească privind rolul său conducător în eliberarea poporului din care făcea parte.

Iar răspunsul lui la chemarea divină a fost prompt și edificator în ceea ce privește credințioșia sa: „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:24,25).

Din păcate, debutul acțiunii sale eliberatoare este dezastruos. Acționând sub impulsul mâniei, răspunde cu violență la violența cu care se manifesta supraveghetorul egiptean față de frații săi și, în loc să devină un erou, ajunge un criminal (Exodul 2:12).

Cu toate acestea, chiar acest act pripit a fost folosit de către Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare. El mai avea de învățat aceeași lecție a credinței pe care Avraam și Iacov o învățaseră, și anume să nu se sprijine pe tăria și înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduințelor Sale.

În școala lepădării de sine și a greutăților, el trebuia să învețe răbdarea și stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înțelepciune, el trebuia să învețe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învețe pe Israel cunoașterea voii Sale. Prin propria sa experiență, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească față de toți aceia care aveau nevoie de ajutorul său³.

Spațiul nu ne permite să amintim cum a valorificat ulterior Moise rezultatele educației primite timp de patruzeci de ani în pustiu Madian. Cert este însă că transformarea sa a fost radicală, după cum consemnează mai târziu raportul biblic: „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3).

Reabilitarea lui David

După lepădarea lui Saul, primul împărat al israeliților, Dumnezeu „le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: «Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voiele Mele»” (Faptele 13:32).

Și, într-adevăr, multă vreme David s-a dovedit a fi un împlinitor fidel al voinței divine, punând în slujba acestora toate calitățile cu care a fost înzestrat: curaj, nesfiindu-se să-l înfrunte pe uriașul Goliat, în pofida diferențelor nefavorabile de statură și experiență războinică; răbdare, așteptând să ocupe tronul promis la vremea potrivită; respect față de Dumnezeu și poruncile sale, chiar atunci când viața îi era amenințată; corectitudine, cu care „făcea judecată și dreptate la tot poporul” (2 Samuel 8:15); altruism, generozitate și lista poate continua.

A fost de-ajuns însă un moment de relaxare a vigilenței față de ispitele care nu l-au ocolit, și prăbușirea sa spirituală a fost spectaculoasă. Cuvântul prorocului Natan este cât se poate de sever, dar edificator în acest sens: „Ai disprețuit tu Cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui. Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul, ai luat de nevastă pe nevastă-sa și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon” (2 Samuel 12:9).

Consecințele au fost devastatoare, prin amploarea lor depășind chiar pedeapsa divină, adică pierderea copilului născut din păcat: autoritatea împăratului față de propria familie, dar și față de ceilalți supuși, a fost grav afectată, iar respectul de care se bucurase în fața lor a fost și el compromis. Lupte fratricide și chiar revolte împotriva sa aveau să-i tulbure ultimii ani ai domniei.

Dar Dumnezeu avea un plan cu David. El trebuia să rămână un reper în linia genealogică a lui Mesia, un simbol al calității de împărat pe care o deținea Fiul lui Dumnezeu: „În zilele acelea și în vremurile acelea voi face să răsară lui David o Odraslă neprihănită, care va înfăptui dreptatea și judecata în țară” (Ieremia 33:15).

Și, pentru aceasta, i s-a oferit și lui o a doua șansă, șansa pocăinței, pe care David avea s-o trateze cu toată responsabilitatea. Întreg Psalmul 51 este o mărturisire a regretelor sale autentice și profunde atunci când i-a fost adresată solia de muștrare prin profetul Domnului. Iar într-un alt psalm, declară cu sinceritate: „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: «Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!» Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmii 32:5).

Petru – de la ucenicul trădător la apostolul lui Isus Hristos

Istoria căderii lui Petru este suficient de cunoscută și de comentată ca să nu mai fie nevoie să o reluăm aici. La fel și pocăința sa sinceră, manifestată imediat ce a întâlnit privirea Mântuitorului în sala de judecată, când „a ieșit afară și a plâns cu amar” (Luca 22:62), dar și după înviere, când a primit misiunea de a păstori biserica ce urma să se constituie în scurtă vreme.

Ceea ce dorim să menționăm este tocmai scopul declarat pentru care a avut loc reabilitarea lui Petru, atunci când „Isus i-a zis: «Paște oile Mele!»” (Ioan 21:17). Un obiectiv misionar pe care Isus îl precizează chiar înainte de a prezice renegarea ce urma să aibă loc: „Domnul a zis: «Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi (subl. ns.)»” (Luca 22:31,32).

Și, într-adevăr, întreaga activitate a apostolului, inclusiv îndemnurile cuprinse în cele două epistole ale sale, a fost dedicată acestui scop. „Dumnezeul oricărui har”, spune el, „care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii” (1 Petru 5:10).

* * *

Desigur că rolul și rostul misionar al harului n-ar trebui să constituie un pretext pentru experimentarea păcatului. Căci, așa cum subliniază apostolul Pavel: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1,2). ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ Ellen G. White, *Patriarhi și profeti*, p. 130

² *Idem*, p. 147.

³ *Idem*, p. 247.

HARUL NU ESTE DELOC UN PRETEXT PENTRU EXPERIMENTAREA PĂCATULUI.

POCĂINȚA ADEVĂRATĂ, O CONTINUĂ SCHIMBARE A MODULUI DE GÂNDIRE

Apelul lui Dumnezeu pentru pocăință îl găsim prezent de la Geneza la Apocalipsa. Este o chemare divină constantă pentru umanitate, pe care apostolul Petru o exprimă prin cuvintele: „Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore” (Faptele 3:19). Cuvântul grecesc *metaneo* înseamnă schimbarea modului de a gândi, cultivarea unui nou mod de gândire. Această schimbare binecuvântată este realizată în noi de Duhul Sfânt prin credința în Domnul Hristos, în Cuvântul Lui.

„Noi nu putem nicidecum să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, după cum nu putem fi iertați de păcatele noastre fără Domnul Hristos.”¹ Îndemnul lui Dumnezeu de a ne pocăi înseamnă dispoziția de a ne înnoi în duhul minții noastre (Efeseni 4:23), de a renunța la gândurile rele (Isaia 55:7) și de a cultiva modul de gândire al Domnului Hristos (Filipeni 2:5). Această experiență a pocăinței este un proces continuu, motivat de bunătatea lui Dumnezeu. „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4). Ținta pocăinței pe tot procesul derulării ei este viața din belșug (Ioan 10:10), trecerea de la moarte la viață (Efeseni 2:1; 1 Ioan 3:14), conform cu afirmația bisericii apostolice după vizita lui Petru la Corneliu: „Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăința, ca să aibă viața” (Faptele 11:18).

Obstacole în calea continuării pocăinței

Atitudinea mentală laodiceană este descrisă de Domnul Hristos în Apocalipsa 3:14-21 ca fiind una de împotrivire față de schimbarea modului de gândire, spre biruința asupra amăgirilor diavolului. Prin urmare, apelul Mântuitorului este direct și clar: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te” (Apocalipsa 3:19). Solomon spune că „o mustrare pătrunde mai mult pe omul priceput decât o sută de lovituri pe cel nebun” (Proverbele 17:10). Așa că Domnul ne îndeamnă: „Nu mustra pe un batjocoritor ca să nu te urască; mustră pe cel înțelept, și el te va iubi! Dă înțeleptului și se va face și mai înțelept; învață pe cel neprihănit, și va învăța și mai mult” (Proverbele 9:8-9). Iar Spiritul Profetic afirmă că „de nimic nu se teme Satana mai mult decât de faptul că poporul lui Dumnezeu va elibera calea, îndepărtând orice obstacol care Îl împiedică pe Domnul să Își reverse Duhul asupra unei biserici slăbite și asupra unei adunări nepocăite.”²

Primul obstacol îl întâlnim la nivelul gândurilor noastre, care se împietresc, se blochează, devin rigide și nu vor să se schimbe, sau să se pocăiască (Romani 2:5). Credem în mod eronat că suntem mai buni decât alții, că nu ducem lipsă de nimic din punct de vedere doctrinar (Apocalipsa 3:17) și ne simțim bine la nivel emoțional, cugetând la superioritatea noastră imaginară. Este adevărat că orice încercare de a interveni în izvodirile minții firești, pentru a face orice gând supus ascultării de Domnul Hristos (2 Corinteni 10:5), aduce disconfort interior. Împăratul Ahab a spus cu privire la profetul Mica, atunci când acesta nu a fost de acord cu planurile inimii lui, că îl urăște, pentru că nu-i spune nimic bun, ci numai rău (2 Cronici 18:7).

Ellen White spune în același sens că „acela care se hotărăște să intre în Împărăția spirituală va constata că toate puterile unei firi nerenăscute, sprijinite de forțele împărăției întunericului, se ridică împotriva lui. Egoismul și mândria vor lua poziție împotriva oricărei încercări de a le arăta că sunt păcătoase. Prin noi înșine, nu suntem în stare să ne înfrângem dorințele și obiceiurile rele, care se luptă pentru supremație. Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa. Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință.”³ Și El ne dă biruința de fiecare dată când dorim să supunem orice gând, plan sau intenție, prin credință, Domnului Hristos. Aceasta înseamnă de fapt să fim plini de râvnă și să ne pocăim, așa cum ne îndeamnă Martorul credincios.

Pocăința, ca răsturnare a izvodirilor minții

Când Naaman a ajuns, în sfârșit, la poarta casei lui Eli-sei, a fost pus în fața alegerii de a-și schimba modul de gândire firesc, arogant și de a fi vindecat sau de a rămâne cu atitudinea lui trufașă, dar nevindecat. Dumnezeu a condus lucrurile în așa fel ca să existe un factor declanșator, care să-l determine să aleagă. Psihologia spune că „unul dintre factorii declanșatori cei mai importanți în psihopatologie se referă la *discrepanța cognitivă* dintre motivație (de exemplu, scopuri/dorințe exprimate în așteptări) și evenimentele activatoare. Cu cât această discrepanță este mai mare, cu atât problemele psihologice sunt mai severe. Studiile arată că discrepanța este cu atât mai mare cu cât motivația noastră este mai imperativă, extrema fiind formularea scopurilor/dorințelor în termeni absolutiști de „trebuie cu necesitate...”⁴

Așteptările lui Naaman erau bine definite în mintea lui. „Naaman s-a mâniat și a plecat zicând: „Eu credeam

că va ieși profetul la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul rănii și va vindeca lepra” (2 Împărați 5:11). Niciuna dintre așteptările lui Naaman nu s-a împlinit, discrepanța lui cognitivă s-a accentuat foarte mult, ceea ce a condus la toleranța scăzută față de frustrarea cauzată de mânie. Se aștepta să fie tratat într-un anumit fel, iar modul în care Dumnezeu a călăuzit vindecarea lui de lepra a fost cu totul diferit de așteptările lui. De ce a procedat Dumnezeu în acest fel? Răspunsul este: pentru ca Naaman să aleagă, dacă dorea, răsturnarea izvoarelor minții lui, prin confruntarea cu această discrepanță cognitivă dintre așteptările lui firești și planul lui Dumnezeu. Lepra cel mai greu de vindecat era mândria și orgoliul lui. El venise din Siria să fie vindecat de lepra de pe corpul lui de către profetul din Samaria, vindecare pentru care era pregătit să plătească foarte mult (2 Împărați 5:5). Când profetul nu a venit la el personal ca să facă ceea ce se aștepta Naaman să facă, ci i s-a spus de vindecarea prin apă, s-a simțit jignit, tratat cu lipsă de respect și considerație. A gândit în mod eronat că nu poate să suporte ceea ce i se întâmplă și a decis să se întoarcă acasă nevindecat.

Domnul intervine însă prin slujitorii lui Naaman. Aceștia folosesc procesarea informațională, „dacă, atunci”⁵, într-un mod logic și rațional. „Dar slujitorii lui s-au apropiat să-i vorbească și au zis: «Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți s-a spus: 'Scaldă-te și vei fi curat.'» S-a pogorât atunci și s-a cufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu, și carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copil și s-a curățit” (2 Împărați 5:13-14).

Slujitorii înțelepți ai lui Naaman l-au convins prin raționamentul simplu de tipul „dacă, atunci”, spunându-i că în cazul în care prorocul i-ar fi cerut să facă un lucru greu, cu siguranță că l-ar fi făcut pentru a fi vindecat. Cu atât mai mult în acest caz, fiind un lucru ușor, era numai normal să-l facă. În starea lui arogantă, probabil că Naaman ar fi fost mult mai dispus să facă ceva greu, să plătească mult pentru vindecarea lui, decât ceva atât de simplu ca intrarea în apă de șapte ori. Izvoarele, raționamentele rigide, arogante și iraționale ale lui Naaman au fost răsturnate și, în final, el s-a bucurat de sănătate spirituală și fizică.

„Aceia care trec prin experiența unei adevărate convertirii vor înțelege, cu claritate și discernământ, responsabilitatea care le revine înaintea lui Dumnezeu, pentru a duce până la capăt experiența mântuirii, cu teamă și respect, și vor conștientiza nevoia de a persevera, până la vindecarea definitivă de lepra păcatului. O asemenea experiență îi va determina să se așeze, cu umilință și încredere deplină, într-o poziție de dependență față de Dumnezeu.”⁶ Deși nu a fost ușor, Naaman a perseverat în schimbarea modului de a gândi prin harul Domnului, până la vindecarea deplină

de lepra păcatului. Același lucru îl putem realiza și noi prin călăuzirea și puterea Duhului Sfânt.

Concluzie

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, atunci sunteți în adevăr ucenicii mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi... Deci dacă Fiul vă va face slobozi, atunci veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:31,34).

Alegerea ne aparține. Dacă vrem să rămânem în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci rezultatul sigur va fi eliberarea din robia păcatului, prin părtășia continuă cu Domnul Hristos. „El ne invită să ne predăm cu totul Lui, ca să poată lucra în noi după toată voința Sa. Rămâne ca noi să alegem dacă dorim să fim liberi de robia păcatului și să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu.”⁷ Dacă vrem cu adevărat binecuvântarea libertății în Domnul Hristos, atunci trebuie să ne hrănim permanent din Cuvântul lui Dumnezeu prin călăuzirea și iluminarea Duhului Sfânt.” Privind neconținut la Isus cu ochii credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioșilor Săi care flămânez și însetează. Ei vor simți că Hristos e un Mântuitor personal. Hrănindu-se din Cuvântul Lui, ei constată că este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământescă, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce în ucenici; ei devin o făptură nouă. Iubirea ia locul urii și inima este refăcută după modelul divin.”⁸

Motivați de iubirea Domnului Hristos, alegem să ascultăm de El și să ducem până la capăt pocăința, ca o schimbare lăuntrică a modului de a gândi, simți și acționa. „Dacă Mă iubiți, atunci veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Și referitor la relațiile dintre noi: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, atunci trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11). ■

Liviu Văduva, pastor în Conferința Muntenia

¹ <https://egwwritings.org/read?panels=p2010.73&index=0>.

² <https://egwwritings.org/read?panels=p13851.666&index=0>.

³ [https://egwwritings.org/read?panels=p2699.690\(2699.692\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2699.690(2699.692)&index=0).

⁴ Daniel David, *Tratat de Psihoterapie Cognitivă și Comportamentale*, Editura Polirom, București, 2012, p. 66.

⁵ Daniel David, *Tratat de Psihoterapie Cognitivă și Comportamentale*, Editura Polirom, București, 2012, p. 74.

⁶ [https://egwwritings.org/read?panels=p2669.140\(2669.127\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2669.140(2669.127)&index=0).

⁷ [https://egwwritings.org/read?panels=p2010.143\(2010.145\)&index=0](https://egwwritings.org/read?panels=p2010.143(2010.145)&index=0).

⁸ <https://egwwritings.org/read?panels=p2000.1831&index=0>.

TĂCERI ÎN SFINTELE SCRIPTURI

Unul dintre profesorii mei de Biblie de la seminar avea o vorbă pe care o repeta adesea: „Există două mari rele în lume — a vorbi când trebuie să taci și a tăcea când trebuie să vorbești.”

Această maximă corespunde exact afirmației înțeleptului Solomon: „Tăcerea își are vremea ei și vorbirea își are vremea ei” (Eclesiastul 3:7). Timp de vorbire, timp de tăcere. Nicio fază nu trebuie eliminată și nici nu trebuie să fie inversate vreodată, pentru că urmările ar fi vătămătoare.

**TIMP DE VORBIRE
ȘI TIMP DE
TĂCERE. NICIO
FAZĂ NU TREBUIE
ELIMINATĂ,
PENTRU CĂ
URMĂRILE AR FI
VĂTĂMĂTOARE.**

La cucerirea Ierihonului, Iosua a poruncit poporului din partea Domnului să înconjoare cetatea o dată pe zi timp de șase zile, păstrând tăcere absolută, iar în a șaptea zi să facă ocolul de șapte ori, tăcând în cursul primelor șase ocoluri, dar strigând tare în timpul celui de-al șaptelea: „Voi să nu strigați, să nu vi se audă glasul și să nu vă iasă o vorbă din gură, până în ziua când vă voi spune: «Strigați!» Atunci să strigați!” (Iosua 6:10).

Așa au și făcut: „A șaptea oară, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: «Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea în mână!» ... Poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea. Au pus mâna pe cetate și au nimicit-o cu desăvârșire” (versetele 20 și 21).

Vi-i puteți imagina pe israeliți comportându-se invers, adică strigând de la început și tăcând la urmă? Ce ar fi ieșit?!

Când s-au dus la Rabșache, solul împăratului Asiriei, care venise la Ierusalim să-l cucerească și mai întâi a batjocorit numele lui Dumnezeu, trimișii împăratului Ezechia „au tăcut și nu i-au răspuns o vorbă, căci împăratul dăduse porunca aceasta: «Să nu-i răspundeți!»” (Isaia 36:1-22; citat este versetul 21). Ce să-i mai răspundă hulitorului? Și tăcerea este un răspuns. Uneori tăcerea este cel mai bun răspuns.

Cu îngăduința lui Dumnezeu, Satana distrusese averile și pe copiii lui Iov. Pe el l-a lovit cu o teribilă boală de piele. Apoi au venit la el trei prieteni, care „au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cât de amarnică îi este durerea” (vezi Iov, capitolele 1 și 2; cuvintele citate sunt din capitoul 2:13).

După tăcerea aceea prelungă și apăsătoare, prietenii s-au lansat în discuții cu Iov, la început mai liniștite, apoi tot mai acuzatoare, cum că, dacă el nu ar fi avut nicio vină, „Dumnezeu nu l-ar fi lovit” în halul acela. Iov s-a apărat cu toate forțele, iar prietenii au tăcut din nou. Apoi a vorbit Dumnezeu, adresându-i-se lui Iov. Cunoaștem bine ce a spus Dumnezeu. După aceea, Iov a zis: „Iată, eu sunt prea mic. Ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură. Am vorbit o dată și nu voi mai răspunde; de două ori, și nu voi mai adăuga nimic” (Iov 40:4,5).

Coborând de pe Muntele Schimbării la Față cu cei trei ucenici care l-au însoțit (Petru, Iacov și Ioan), Isus le-a dat o poruncă, notată astfel: „Pe când se pogorau de pe munte, Isus le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, până va învia Fiul omului dintre cei morți. Ei au păstrat în ei lucrul acesta și se întrebau între ei ce să însemne învierea aceea dintre cei morți” (Marcu 9:9-13; citate sunt versetele 9 și 10).

Petru a rupt tăcerea aceea la mulți ani după înălțarea Mântuitorului: „Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.» Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt” (2 Petru 1:17,18).

Petru, Iacov, Ioan au știut să-și țină gura multă vreme. Poate că nu înțelegeau de ce, dar faptul că le ceruse Isus așa era suficient. Buni membri de comitet și buni membri într-un comitet de numiri pentru alegeri. Știți bine că în astfel de împrejurări vorbirea în afară poate cauza amărăciuni și tulburări în biserică!

După moartea celor doi fii mai mari ai lui Aaron, Moise i-a spus fratelui său: „Aceasta este ce a spus Domnul când a zis: «Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor.» Aaron a tăcut” (Leviticul 10:3). De ce a tăcut? Știa că fusese tolerant cu fiii săi; în fond, ce respect puteau avea ei față de tatăl lor, când el făcuse vițelul de aur? O tăcere dureroasă, dar nu numai durerea îl făcea să amuțească, ci și neîmplinirea datoriei sale de tată și de mare-preot:

„Aaron a tăcut. Moartea fiilor lui, uciși fără nicio avertizare, într-un păcat atât de teribil, un păcat pe care el îl vedea acum ca rezultat al propriei lui neglijări a datoriei, i-a sfâșiat de durere inima tatălui, dar el nu și-a exprimat simțămintele. Prin nicio manifestare a jelaniei nu trebuia să se vadă că simpatizează cu păcatul. Adunarea nu trebuia să fie făcută să murmure împotriva lui Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, p. 361).

Iată-l însă pe David: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmte. ...Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea” (Psalmii 32:3,5). Tăcerea aceea însemna nemărturisire și era însoțită de chinuri sufletești și fizice, dar situația s-a schimbat când și-a mărturisit fărădelegile. Pentru că „cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbele 28:13).

Tot David a zis: „Mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale și m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ți cânte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururi Te voi lauda!” (Psalmii 30:12). Izbăviții Domnului nu rămân muți în fața îndurărilor Sale, ci Îl laudă!

David din nou: „Vestesc îndurarea Ta în adunarea cea mare, iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul Tău și mântuirea Ta și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare” (Psalmii 40:9,10).

Fariseii L-au somat pe Isus să le ceară ucenicilor Săi să tacă, atunci când, la intrarea în Ierusalim, Îl laudau (vezi Luca 19:39). El le-a răspuns: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (versetul 40). Dacă tăcem

noi, Dumnezeu tot Își face lucrarea, chiar prin interme-diul pietrelor. Dar de ce nu prin noi?

Nerăbdarea celor ce se roagă nu rezolvă nimic, pentru că, așa cum a zis Ieremia, „bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului” (Plângerile 3:26). Sau David: „Taci înaintea Domnului și nădăduiește în El” (Psalmii 37:7).

Preotul Zaharia s-a îndoit de cuvintele pline de har pe care le rostise îngerul Gabriel și care veneau ca împlinire a rugăciunilor sale. Acum îngerul i-a adus la cunoștință că va avea un fiu pe care-l va numi Ioan și a descris viața și activitatea lui (vezi Luca 1:11-18). Urmarea îndoielii a fost prezisă de înger astfel: „Iată că vei fi mut și nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor” (versetul 20).

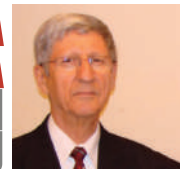
Prezicerea muțeniei s-a împlinit pe loc: „Când a ieșit afară, nu putea să le vorbească și au înțeles că avusese o vedenie în templu. El le făcea semne întruna și a rămas mut” (versetul 23). „Până se vor împlini la vremea lor.” După nașterea fiului făgăduinței, „Zaharia a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: «Numele lui este Ioan.» Și toți s-au minunat. În clipa aceea i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba și el vorbea și-L binecuvânta pe Dumnezeu” (versetele 63 și 64).

Să nu așteptăm să ne închidă Dumnezeu gura, pentru că poate fi dureros, păgubitor! E mult mai bine să ne încredem în făgăduințele Lui și să urmăm întocmai sfaturile Lui!

În 2 Corinteni 12:1-10, apostolul Pavel s-a referit la niște experiențe unice pe care le-a avut, fiind „răpit până în al treilea cer”, „răpit în rai” (versetele 2 și 4). Nu preciza că era experiența lui, deși era așa, dar nu știa dacă „a fost în trup sau fără trup” (versetele 2 și 3), adică aieva sau în vedenie. El spune despre cel răpit la cer că „a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească”. Așa că acele cuvinte rămân mai departe tainice; nu știm dacă le vom afla vreodată sau nu. Unde tace Scriptura, tăcem și noi.

Când L-a văzut pe Hristos în slavă, care S-a arătat ca un înger puternic, ținând în mână o cărticică deschisă, vizionarul Ioan a zis: „Când a strigat El, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor” (Apocalipsa 10:1-3; cuvintele citate sunt din versetul 3). Apostolul relatează mai departe: „Și, când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas care zicea: «Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!»” (versetul 4). Tăcere

**VREMEA
POTRIVITA
ȘTEFAN
RADU**

**NU TREBUIE SĂ AȘTEP-
TĂM SĂ NE ÎNCHIDĂ DUM-
NEZEU GURA! ESTE MULT
MAI BINE SĂ NE ÎNCRE-
DEM ÎN FĂGĂDUINȚELE
SALE ȘI SĂ URMĂM ÎN-
TOCMAI SFATURILE LUI!**

cerută, de aceea nu știm ce au spus cele șapte tunete. Dar putem ști că tăcerea aceea era necesară și Ioan a ascultat.

Când martorii mincinoși se perindau prin fața Sinedriului cu învinuiri împotriva lui Isus, El nu le-a răspuns nimic: „Marele-preot s-a sculat în picioare și I-a zis: «Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?» Isus tăcea” (Matei 26:59-68; cuvintele citate sunt din versetele 62 și 63). Numai când L-a somat prin jurământ să le spună dacă El este Hristosul, Mântuitorul a răspuns: „Da, sunt! Ba, mai mult, vă spun că de acum încolo Îl veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului” (versetul 64).

La fel în fața lui Pilat, când acesta L-a întrebat dacă

este El împăratul iudeilor, Isus a zis: „Da, sunt!” (Matei 27:11-14). Ni se spune însă mai departe: „Dar n-a răspuns nimic la învinuirile preoților celor mai de seamă și bătrânilor. Atunci Pilat I-a zis: «N-auzi de câte lucruri Te învinuiesc ei?» Isus nu i-a răspuns la niciun cuvânt, așa că se mira foarte mult dregătorul” (versetele 12-14).

Când Pilat a aflat că Isus este din Galileea, adică „este sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea. Irod, când L-a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult, căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune. I-a pus multe întrebări, dar Isus nu i-a răspuns nimic” (Luca 23:5-9; citate sunt versetele 7-9). Isus nu mai avea nimic să-i spună despotului care-l asasinase pe Ioan Botezătorul.

Dar de ce nu răspundea în fața Sinedriului sau a lui Pilat? De ce nu Se apăra? Mântuitorul nu venise pe pământ ca să Se dezvinovățească, ci ca să ia asupra Sa vina noastră a tuturor: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Isaia 53:7). „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (versetul 6).

Cel care a tăcut înaintea lui Caiafa și a Sinedriului, înaintea lui Pilat și a lui Irod, nu a tăcut pentru că nu avea ce să zică. Într-o zi va zice și-L vor auzi: „Dumnezeu, da, Dumnezeu Domnul vorbește și cheamă pământul de la

răsăritul soarelui până la asfințitul lui. Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeu nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: «Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!» Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă” (Psalmul 50:1-6).

Știm din parabola nunții fiului de împărat că foarte mulți meseni au fost strânși de pe drumuri, după ce invitații au refuzat să vină. A fost însă o surpriză: „Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și l-a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. «Prietenule», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?»” (Matei 22:1-14; cuvintele citate sunt din versetele 11 și 12).

Haina de nuntă le era oferită în mod gratuit la intrarea în sala de nuntă, dar omul acela a refuzat, probabil pentru că se încredea în calitatea hainelor lui. Reacția lui: „Omul acela a amuțit” (versetul 12). Versetul 13 spune că l-au legat de mâini și de picioare și l-au aruncat în întunericul de afară, unde avea să fie „plânsul și scrâșnirea dinților”.

Vor amuți nelegiuții în fața judecății divine, când Cel care „a fost rânduit de Dumnezeu, Judecătorul celor vii și al celor morți” (Faptele 10:42), Se va scula să judece popoarele. Dar vor amuți și cei din casa lui Dumnezeu care nu au luat în serios lucrarea Sa de mântuire și nu s-au îmbrăcat în hainele dreptății Mântuitorului.

ARUNCAȚI ÎN ÎNTUNERICUL DE AFARĂ! ACOLO VA FI PLÂNSUL ȘI SCRÂȘNIREA DINȚILOR!

În prezența Domnului, credincioșii trebuie să dea pe față respect și umilință: „Domnul însă este în templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2:20). „Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!” (Zaharia 2:13).

În Apocalipsa 8:1 se spune că, atunci „când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.” Cerul se golește de îngeri la venirea Domnului. Acolo este tăcere totală, pentru că tot cerul vine spre pământ ca să-i ducă pe credincioși acolo într-o procesiune măreață și fără precedent.

Aproape o jumătate de oră profetică: 360:24=15 (zile, o oră profetică); o jumătate de oră înseamnă 7½ zile, iar „aproape o jumătate de ceas”, exact o săptămână. Atâta tăcere în cer: mântuiții vii sunt schimbați, cei morți — înviați. Se merge spre cer și tăcerea încetează în veci.

Pregătiți-vă cronometrele ca să vedeți dacă am înțeles bine acest calcul, dacă va fi exact așa! Poate că da! Amin, vino, Doamne Isuse!

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

TITU PAPURĂ

Pentru comunitatea Vadu, județul Constanța, și pentru alte comunități din Dobrogea, 16 ianuarie 2023 a fost o zi tristă. În această zi l-am condus pe ultimul drum pe fratele Titu Papură, multă vreme prezbiter al comunității Grădina, județul Constanța, dar care în urmă cu șase ani s-a mutat la Vadu, pentru a se bucura de îngrijirea lui și a soției sale în familia unor nepoți, întrucât nu au avut copii.

Titu Papură s-a născut la 17 aprilie 1935 în localitatea Cuciumar, Bulgaria, fiind ultimul dintre cei cinci copii ai familiei Ion și Maria Papură. Plecarea din Bulgaria a fost preludiul mai multor deplasări, până s-au stabilit în localitatea Grădina, și fiecare mutare și-a pus amprenta pe viața lui, conștientizându-l că este străin și pelerin pe acest pământ.

Pe 15 septembrie 1951, la numai 16 ani se botează în râul Casimcea, botez efectuat de neobositul pastor Teodor Coconcea. La vârsta de 26 de ani, în 1961, o cunoaște pe tânăra Mărioara Pironea și amândoi întemeiază un

cămin care avea să dureze 62 de ani. Neavând copii, erau foarte bucuroși pentru oricine le călca pragul casei, fiind apreciați ca niște oameni modești, sinceri și ospitalieri.

A fost un trăitor al adevărului, având o privire care nu ascundea nimic și care i-a impresionat pe semenii. Fratele Roland Paraschiv, care a lucrat câțiva ani cu dânsul, ne-a prezentat ceva inedit. Doamna primar a comunei Grădina, o femeie deosebită, când a auzit de decesul lui Titu Papură, a trimis un mesaj emoționant, alături de o frumoasă coroană din partea primăriei, deși el nu a lucrat în cadrul primăriei.

Pastorul Georgel Pirlitu ne-a sensibilizat inimile, clădindu-ne convingerea că avem o singură viață de trăit. Exemplul fiului risipitor din Luca 15 ne-a fost prezentat ca model, dar și dragostea tatălui care a risipit iubire. Iar pastorul Liviu Papadopol ne-a încurajat, amintindu-ne că avem un Dumnezeu demn de încredere. Prin cântările intonate și mesajele prezentate, speranța ne-a fost întărită, astfel că așteptăm ca în curând să ne întâlnim cu fratele Titu și cu toți cei care L-au iubit pe Domnul, care L-au vestit și L-au așteptat. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi” (Apocalipsa 21:4).

A consemnat **Virgil Pârlea**, nepot

IOAN DAN STROESCU

În data de 4 ianuarie 1937, la Focșani, s-a născut Dan, al doilea fiu în familia Mihail și Margareta Stroescu. Prima etapă a copilăriei a fost împletită cu bucuria descoperirii Școlii de Sabat copii, în biserica adventistă din localitate. Primele noțiuni despre Dumnezeu și rugăciune le-a primit de la bunica, de la mama sa, dar și de la mătușa sa, dr. Iacob. Odată cu transferul tatălui, familia a ajuns la Bacău, apoi la București unde, în comunitatea Labirint, Dan și-a dezvoltat cunoașterea de Dumnezeu.

În anul 1964, a început cursurile la școala sanitară. Pe atunci era singura opțiune mai sigură pentru tinerii adventiști. După absolvirea școlii, șeful său l-a repartizat în cercetare. După un timp a făcut un curs special la Spitalul Fundeni pentru a se califica în EEG și ECHO cranian. A fost repartizat la Spitalul Bagdasar, Secția neurochirurgie, unde a activat până la pensionare.

După un timp s-a mutat în comunitatea Popa Tatu, unde a încheiat legământ prin botez cu Domnul Isus. Botezul a fost oficiat de pastorul C. Alexe.

Pe data de 23 iulie 1976 ne-am căsătorit, eu lucrând în aceeași breaslă, iar legământul de căsătorie a fost oficiat tot de pastorul C. Alexe. Împreună, am făcut echipă bună atât pe plan profesional, cât și în slujirea Bisericii Grant, cu iubire și credințioșie, de la căsătorie până după pensionare, în diferite departamente.

Credințioșia l-a condus și în viața socială. Manifestând spiritul dăruirii, al ajutorării fraților, el L-a mărturisit pe Domnul Hristos în mod practic, dar tăcut.

O suferință necruțătoare a apărut în viața lui încă din anul 2019. În ultimii doi ani, fiind ținut la pat, i-am fost alături 24 din 24 de ore. Când suferința s-a amplificat, Dan n-a mai putut vorbi. Îmi făcea semne cu mâna, dar nu puteam comunica. Mi-am dat seama că el dorește să spună ceva. M-am rugat Domnului zi și noapte: „Doamne, poate vrea să-Ți spună ceva. Te rog, ajută-l să poată vorbi!” După trei săptămâni, l-am găsit cu fața senină și de atunci a început să vorbească. A cerut să-l vadă pe pastorul Sorin Goleanu, deși era noapte, pentru a le transmite fraților din comunitate un mesaj de rămas-bun. Apoi mi-a spus mie ce avea pe suflet, ne-am cerut iertare unul altuia, ne-am rugat, ne-am îmbrățișat, cu speranța pe care o purtăm în inimă că despărțirea va fi scurtă, căci Domnul vine curând. Această experiență a fost o minune. Domnul să fie laudat! Întărit cu această nădejde a revederii, s-a întins pe pat despovărat.

Ne-am bucurat de o căsnicie frumoasă, fericită, cu bucurii și încercări, dar n-am luptat singuri. Domnul ne-a fost alături 47 de ani. Ultimele cuvinte ale lui Dan au fost: „Mulțumesc lui Dumnezeu că mi te-a dăruit.” S-a stins pe 25 noiembrie 2021. Ne vom aminti mereu de blândețea și bunătatea lui față de cei în suferință. Despărțirea temporară de iubitul meu soț mi-a întărit și mai mult dorul după revenirea Domnului Hristos.

A consemnat **Lidia Stroescu**, soție

TIPOLOGIA ÎMPĂRAȚILOR PĂGÂNI: BELȘAȚAR

Al doilea împărat păgân menționat în cartea Daniel este Belșatar (549-539 î.Hr.). El reprezintă personajul principal într-una din narațiunile secțiunii istorice, și anume relatarea despre scrierea misterioasă de pe zid (Daniel 5:1-31). De asemenea, numele său este menționat în introducerile istoriografice de la începutul altor două discursuri din secțiunea profetică: viziunea animalelor de pradă (Daniel 7:1-28, cf. v. 1) și viziunea animalelor de jertfă (Daniel 8:1-27, cf. v. 1). Ambele viziuni culminează cu descrierea apariției unui corn mic pe arena istoriei, la sfârșitul timpului. În aceste discursuri, anii săi de domnie au funcția de a ancora în timp mesajul celor două viziuni și de a crea relații tipologice între profilul împăratului și caracterul cornului celui mic.

Ospățul lui Belșatar

În secțiunea istorică, în narațiunea scrierii misterioase de pe zid, profilul lui Belșatar este conturat de decizia sa de a da un ospăț în cinstea mai-marilor lui. Două aspecte subliniază natura surprinzătoare a acestei decizii. Mai întâi, momentul ales pentru ospăț a fost inoportun. Acesta coincidea cu asediul medo-perșilor asupra Babilonului. Potrivit narațiunii biblice, ospățul a avut loc chiar în seara de dinaintea capturării cetății. Această sincronizare nefericită ridică întrebări cu privire la necesitatea ospățului într-un astfel de context nefavorabil. La fel de surprinzătoare este și informația despre aducerea vaselor în sala de ospăț, vase care aparțineau Templului de la Ierusalim. Care ar putea fi explicația unui astfel de gest?

Cel mai probabil, ospățul menționat în relatarea biblică face aluzie la festivitățile organizate anual cu ocazia Sărbătorii Akitu în cinstea zeului-lună, Sin. Un document important din acea vreme – *Cronica babiloniană* – menționează capturarea Babilonului în data de 16 Tașritu, adică în ziua premergătoare acestei sărbători. Mai mult, atât relatarea biblică, precum și surse grecești ca istoriografiile scrise de Herodot și Xenofon plasează ospățul în chiar noaptea de dinaintea sărbătorii și, implicit, dinaintea cuceririi Babilonului.¹

Dacă prin compararea informațiilor biblice cu cele extrabiblice putem găsi o explicație plauzibilă cu privire la necesitatea ospățului, nu tot atât de facil este să recuperăm dinamica evenimentelor din timpul ospățului, care au condus la porunca lui Belșatar de a aduce și de

a bea vin din vasele de la templu. Și aceasta din două motive. În primul rând, motivul profanării vaselor sfinte este unic între rapoartele care prezintă evenimentele care au condus la capturarea Babilonului de către Cyrus. Așadar, în această privință, detaliile episodului biblic nu pot fi coroborate cu cele ale relatărilor paralele. În al doilea rând, relatarea biblică ne confruntă cu un vid

de informații. Desfășurarea narațiunii nu include vreo explicație despre cum s-a ajuns la profanarea vaselor. Sugerez că această lipsă poate fi compensată doar dacă luăm în considerare contextul istoric mai larg al evenimentelor care i-au implicat pe ultimii regi babilonieni.

Motivația desacralizării vaselor de la templu

Studiul acestor evenimente scoate în evidență un aspect important: instabilitatea politică determinată de abandonarea închinării la Marduk, zeul patron al Babilonului. Am evidențiat într-un alt studiu² schimbarea radicală a împăratului Nebucadnețar, acesta devenind susținătorul unei noi religii și un închinător al Dumnezeului evreilor. Potrivit contextului biblic mai larg, această transformare nu a rămas fără ecou. Cel mai probabil,

exemplul lui Nebucadnețar a făcut ca Evil-Merodac, fiul său succesor la tron, să continue politicile favorabile față de iudei. În timpul domniei lui, Ioiachin, împăratul lui Iuda, a fost înălțat în rang, mâncând la masa împăratului (Ieremia 52:31-34). Este foarte posibil ca deciziile politice ale lui Evil-Merodac să indice noile sale preferințe religioase. Și nu în ultimul rând, este posibil ca tocmai aceste preferințe să fi cauzat lovitura de palat prin care domnia împăratului a fost scurtată.

Asasinarea lui Evil-Merodac, fiul lui Nebucadnețar, nu a rezolvat problema atașamentului noilor împărați pentru Marduk, zeul patron al Babilonului. Relevant în contextul analizei noastre este comportamentul suspect al ultimului împărat haldeu, și anume, Nabonid. Acesta a urcat pe tron în anul 556 î.Hr. și a domnit până în anul căderii Babilonului, 539 î.Hr. O caracteristică distinctă a guvernării lui a fost antipatia din partea preoților lui Marduk. Motivul discordiei a constat în promovarea zeului-lună Sin și construirea unui templu pentru acesta, templu care rivaliza cu cel al lui Marduk. Ba mai mult, la câțiva ani după înălțarea pe tron, Nabonid a lăsat Babilonul timp de zece ani în grija fiului său, Belșatar, el conducând mai multe campanii în Arabia. În cele din urmă s-a stabilit chiar în aceeași zonă, în Tema, fiind un ardent închinător al zeului Sin. Situația politică surprinsă în relatarea din Daniel 5 reflectă indirect statutul de coregent al lui Belșatar. Acesta nu a putut promite mai mult decât locul al treilea în împărăție, primul loc fiind ocupat de către tatăl său, Nabonid, iar locul al doilea de către el însuși.

Cel mai probabil, adunăta cu prilejul sărbătorii Akitu, elita Babilonului a cerut garanții din partea lui Belșatar în schimbul loialității ei. Asediul armatelor medo-persane necesita urgent un vot de încredere de ambele părți. Dacă Belșatar avea nevoie de sprijin politic și garanții că nu va fi trădat forțelor invadatoare, în schimb, oficialii și preoții Babilonului doreau să primească dovezi de loialitate față de Marduk. Garanția că nu va îmbrățișa cultul zeului Sin era că el s-a îngrijit de bunăstarea Babilonului în absența tatălui său. Dar ce dovezi putea să ofere că nu va adopta un alt cult, așa cum au făcut-o predecesorii săi, adică Nebucadnețar? Sugerăm că festivitățile organizate în cinstea sărbătorii Akitu i-au oferit împăratului ocazia ideală pentru a-și demonstra loialitatea, fiind o dovadă publică că dezaproabă simbolurile care reprezentau religia nouă, adoptată pentru prima dată în Babilon.

CONEXIUNI
PROFETICE
DANIEL
OLARIU

RELAȚIILE LITERARE EVIDENȚIAZĂ PROFILUL TIPOLOGIC AL LUI BELȘATAR, CARE ARE ROLUL DE A ANTICIPĂ APARIȚIA UNUI UZURPATOR ESCATOLOGIC.

Și, ca un gest că nu își va schimba niciodată apartenența religioasă, după cum a făcut-o în trecut Nebucadnețar, Belșatar a trimis să aducă vasele luate din Templul din Ierusalim. Desacralizarea acestora reprezenta dovada loialității înaintea oficialilor lui.

Această interpretare este coroborată de două informații suplimentare oferite de relatarea biblică. Prima aduce în atenție un aspect adesea neglijat atunci când se recrează contextul istoric al evenimentului. Aducerea vaselor nu este rezultatul dezmățului cu ocazia banchetului. Dimpotrivă, decizia are conotații religioase, fiind în strânsă legătură cu efectul cauzat de aducerea lor. „Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:4). Așadar, desacralizarea vaselor a constituit preludiul dinaintea invocării în adorare a zeilor acceptați în Babilon. Momentul de laudă a constituit punctul culminant al întâlnirii, ocazia reafirmării apartenenței religioase a împăratului și a celor prezenți. În acest moment și-a făcut apariția mâna care dezvăluia, într-un mod codat, destinul sumbru al împăratului.

A doua informație privește conținutul adresării profetului către împărat (Daniel 5:17-28). În răspunsul formulat, Daniel accentuează că porunca aducerii vaselor trebuie judecată în contextul cunoștințelor lui Belșatar despre trecut. Din acest motiv, profetul prezintă elaborat experiența lui Nebucadnețar, care și-a pierdut tronul pentru o vreme, când „i s-a îngâmfat inima și i s-a împietrit duhul până la mândrie” (v. 20) și și-a recâștigat tronul când „a recunoscut că Dumnezeu cel Preainalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea” (v. 21). După această lecție de istorie, împăratului i se reproșează că porunca a fost un act conștient de sfidare: „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri” (v. 22). Dornic să-și asigure suportul politic, Belșatar a desconsiderat cu bună știință lecțiile din trecut. În cazul lui însă, căderea i-a fost ireversibilă.

Apariția unui „Belșatar” escatologic

Capitolele date în timpul domniei lui Belșatar sunt conectate intertextual cu narațiunea care descrie profilul împăratului. În alte cuvinte, secțiunea istorică introduce personaje al căror profil tipologic se regăsește în entități din secțiunea profetică. Procedeele literare folosite pentru a semnala astfel de relații sunt utilizarea referințelor cronografice de la începutul discursurilor, limbajul și temele comune. Așadar, faptul că Daniel 7 și 8 sunt capitole date în anii de domnie ai lui Belșatar semnaleză prezența unor motive comune cu discursul din Daniel 5. Într-adevăr, actul de sfidare al împăratului are reverberații în timpul sfârșitului. Capitolele 7 și 8 prezintă o entitate escatologică ce manifestă același

spirit de înălțare de sine. Entitatea poartă numele de „cornul cel mic” și este descrisă după „chipul și asemănarea” lui Belșatar.

Vom prezenta câteva caracteristici comune care conectează tipologic profilul „cornului celui mic” de profilul lui Belșatar:

(1) Blasfemiază. Asemenea lui Belșatar, „cornul cel mic” intră în conflict cu Dumnezeu. Daniel explică împăratului că actul necugetat cu ocazia ospățului este echivalent cu „înălțarea împotriva Domnului cerurilor” (5:23). Asemănător, capitolul 7 prezintă cornul cel mic „rostind vorbe de hulă împotriva Celui Preainalt” (v. 25, cf. v. 8, 11), iar capitolul 8 afirmă că inima lui „i se va îngâmfă” și „se va ridica împotriva Domnului domnilor” (v. 25, cf. v. 10-11).

(2) Afectează templul. Dacă Belșatar desacralizează vasele de la templu, „cornul cel mic” are ambiții mult mai semețe, uzurpând serviciile de la templu. Așadar, el atacă tot ce ține de sistemul liturgic: „S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt” (Daniel 8:11).

(3) Este judecat și pedepsit prompt. Daniel 7 accentuează ideea că vorbele blasfematoare au condus la începerea judecății. Ca în cazul lui Belșatar, care a avut parte de judecată și condamnare rapidă, „cornul cel mic” este judecat și condamnat prompt, neîngăduindu-i-se „o lungire a vieții” (v. 11-12). Motivul distrugerii cornului este prezent și în Daniel 8. Aici se subliniază că „va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești” (v. 25), cel mai probabil aceeași mână care a scris sentința de condamnare în dreptul lui Belșatar (5:5,24).

Relațiile literare prezente între cele două secțiuni ale cărții Daniel evidențiază profilul tipologic al lui Belșatar, care are rolul de a anticipa apariția unui uzurpator escatologic. Belșatar este prezentat în narațiune la finalul dominației Babilonului și la finalul vieții. Împăratul refuză supunerea față de Dumnezeu, în ciuda dovezilor. El sfidează și blasfemiază. Nu se mai poate face nimic în vederea salvării lui. Tribunalul ceresc este convocat pentru a limita acțiunile ostile. Același lucru este valabil și în dreptul „cornului celui mic”. Puterea escatologică care falsifică închinarea adevărată va primi un tratament similar. I se va face o judecată. Iar sentința va fi dreaptă. ■

Daniel Olariu, PhD, profesor asociat de Studii Biblice, Școala de Teologie, Universitatea Adventistă Friedensau

¹ Sursele istorice de mai sus sunt menționate și comentate pe scurt în J. Paul Tanner, *Daniel*, Evangelical Exegetical Commentary (Bellingham, WA: Lexham, 2020), 534-535, 539. Vezi mai departe Al Wolters, “Belshazzar’s Feast and the Cult of the Moon God Sin,” *Bulletin for Biblical Research* 5 (1995): 199-206.

² Daniel Olariu, „Tipologia împăraților păgâni: Nebucadnețar”, *Curierul Adventist* 100.3 (martie 2022): 22-23.

CURIOZITĂȚI DESPRE BALENE

Balelele sunt cele mai mari animale de pe Terra, ating o lungime de 30 m și pot cântări până la 150.000 de kilograme.

Balelele sunt cele mai longevive animale din lume, pot atinge vârsta de 200 de ani.

Balena gri, un mamifer marin extrem de rar, are unele dintre cele mai lungi rute de migrație anuală, ajungând la aproximativ 16.000 de kilometri.

Există și o specie de balele pitice, care ajung până la zece metri lungime.

Un exemplar din specia *Ziphius cavirostris* a atins un record de adâncime, înotând până la adâncimea de 2.992 de metri și scufundarea a durat mai mult de două ore.

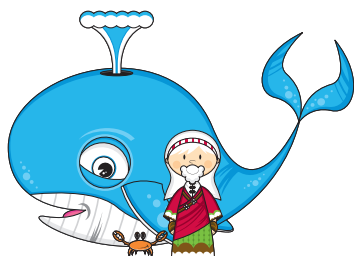
**CITESC ȘI
DESCOPĂR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

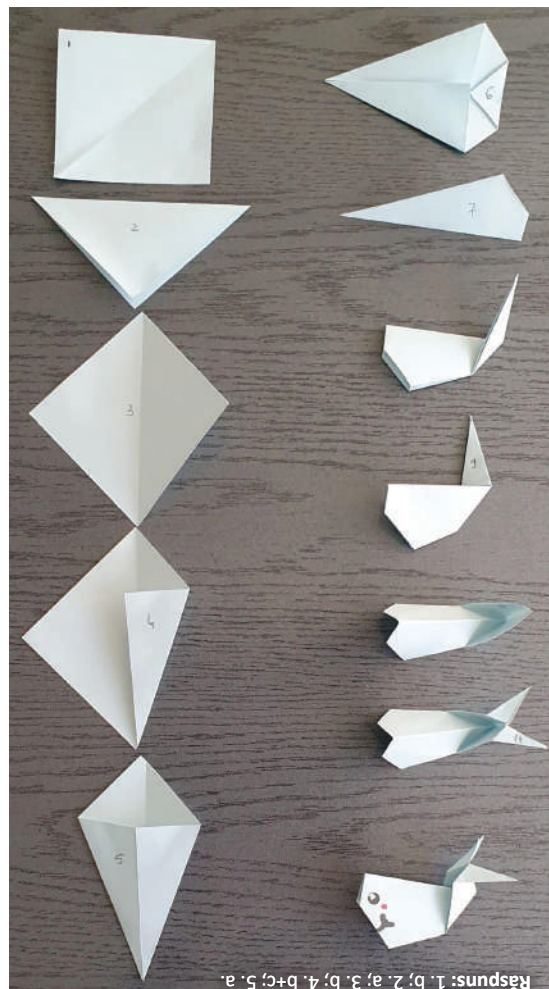
IONA

- Câte zile a stat Iona în burta peștelui?
 - Două zile și două nopți
 - Trei zile și trei nopți
 - Cinci zile și cinci nopți
- Unde trebuia să ajungă Iona?
 - La Ninive
 - La Tars
 - La Edom
- Ce spera Iona să se întâmple cu cetatea Ninive?
 - Să fie iertată
 - Să fie distrusă
 - Să nu afle niciodată ce s-a întâmplat
- Ce trebuia să învețe Iona despre Dumnezeu?
 - Că este nemilos
 - Că este milos
 - Că este iubitor
- Iona este fiul lui:
 - Amitai
 - Petuel
 - Beer

BALENĂ DIN ORIGAMI

Pentru a realiza o balenă din hârtie (prin tehnica origami) avem nevoie de hârtie pătrată albastră, foarfecă și lipici. Etapele sunt în imaginea de mai jos.

Răspuns: 1. b; 2. a; 3. b; 4. b+c; 5. a.

NEOBOSIT

7-8 Aprilie 2023 • IAȘI

Marius Munteanu Gabriel Bardan Gelu Poenariu

Reprezentanți Filiale AMiCUS, AMiCUS Național,
Iacob Stelian, Pavel Burlacu, Mugurel Asaftei,
Emilian Dospinescu, Eduart Tilihoi, Daniel Bursuc

ASOCIAȚIA STUDENȚEASCĂ AMiCUS IAȘI

Biserica Adventistă de Ziua a
Șaptea, Iași Sărărie

59010